



DE STER

November 1971 - 71e Jaargang - Nummer 11

Een inspirerende boodschap

DOOR OUDERLING ALVIN R. DYER
assistent van de Raad der Twaalven



Ik geloof dat er misschien een verschil bestaat tussen nederigheid en deemoed. We zouden kunnen zeggen dat deemoed vrijwillige nederigheid is. Uit de woorden van de profeet Alma kunnen we opmaken dat ook hij een onderscheid zag:

„En daar ik tot u heb gezegd, dat gij gezegend waart, omdat gij tot vernedering waart gedrongen, denkt gij niet, dat zij, die zich waarlijk vernederen ter wille van het woord, meer gezegend zijn?

„Ja, wie zich waarlijk vernedert en zich bekeert van zijn zonden en volhardt tot het einde, die zal worden gezegend — ja, veel meer gezegend dan zij, die wegens hun grote armoede er toe worden gedrongen zich te vernederen.

„Daarom zijn zij gezegend, die zich vernederen zonder daartoe te worden gedrongen; of liever, met andere woorden, gezegend is hij, die het woord Gods gelooft en zonder weerspanningheid des harten wordt gedoopt, ja, zonder er toe te worden gebracht of gedrongen het woord te kennen, voordat hij wil geloven.“ (Alma 32:14-16.)

Juist de goeden en eerlijken van hart onder de mensen op deze wereld reageren het bereidwilligst op de boodschap van de herstelling van het Evangelie, zoals die door de zendingen wordt verkondigd. En zij die werkelijk naar de geest worden bekeerd, worden en zijn de heiligen der laatste dagen die dieper geloven. ○

INHOUD

Mijn geliefde jonge medewerkers, president Joseph Fielding Smith	323
Lamanieten en de Kerk, M. Dallas Burnett	325
Van koninklijken bloede, Spencer W. Kimball	327
Ontwakend Guatemala, Barbara Tietjen Jacobs	332
Vragen en antwoorden	337
Enkele dingen die u moet weten over de tempel, Elray L. Christiansen	339
Veranderde levens, Edwin O. Haroldsen	342
Vanavond geen vervoer, Margaret Bromley	344
Straffen ontlopen, Richard L. Evans	347

DE kleine STER

Een echte Navajo, Sherrie Johnson	81
Help het vogeltje weer in het nest te komen	87
Volg de puntjes	88

Op de omslag: De gezichten die Eldon Linschoten op de foto vastlegde voor de omslag van *De Ster* deze maand, horen bij enkele jonge mensen die deelnemen aan het uitgebreide programma van de Kerk voor Lamanieten. Te benemen op pagina 325 staan er drie artikelen in dit nummer over de Lamanieten in de Kerk en in de wereld. ○

DE STER

VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN

Officieel orgaan
van de Nederlandse Zending
en de ring Holland

November 1971
71e Jaargang · Nummer 11

Redacteur:

Daniel H. Ludlow,
Church Editorial Department

Coördinator:

J. W. Zurhaar
Kerkelijk Vertaalbureau
Parallelweg 45
Maastricht

Correspondent voor de ring
Holland: R. A. Mensink,
Jacob Catslaan 13,
Capelle a/d IJssel

„De Ster“, uitgegeven door De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, verschijnt eenmaal per maand.

Abonnementprijs: f 6,— per half jaar, f 12,— per jaar.

Gironummer

Voor leden van de Nederlandse Zending: 240615 — t. n. v. Nederlandse Zending, Amersfoortsestraatweg 214, Huizen (N. H.)

Voor leden van de ring Holland: 1673338 t. n. v. Administratie DE STER, Amstelveen.

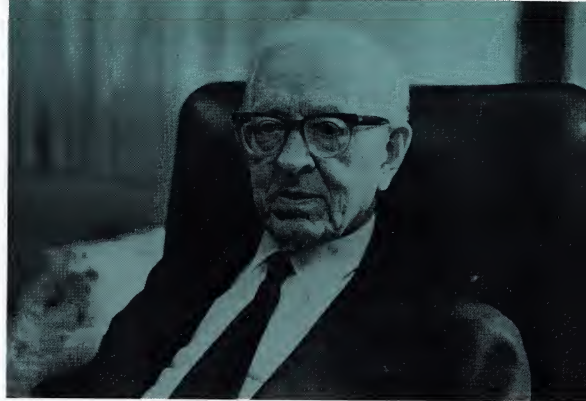
Nadruk van de in dit nummer voorkomende clichés is verboden.

Drukker:

Paul Giese KG, Offenbach a. d. M.
West-Duitsland

Mijn geliefde jonge medewerkers

DOOR PRESIDENT JOSEPH FIELDING SMITH



Ik heb lang nagedacht over wat ik in deze belangrijke boodschap tot jullie zou zeggen. Ik denk dat ik het beter kan overbrengen door iets te vertellen over enkele persoonlijke ervaringen. De meeste van deze ervaringen deed ik jaren geleden op; maar ondanks het feit dat ze uit een andere tijd stammen, hebben zij iets gemeen met de ondervindingen en verleidingen waarmee jullie nu geconfronteerd worden. Ik hoop dat jullie weten hoe belangrijk deze feiten voor jullie zijn in jullie leven.

Toen ik nog een jongen was, hadden we een paard, dat Junie heette. Het was een van de intelligentste dieren die ik ooit heb gezien. In haar bekwaamheid leek ze bijna menselijk. Ik kon haar niet in de schuur houden, want om de haverklap maakte ze de riem, waarmee haar staldeur werd gesloten, los. De riem, die aan de halve staldeur vastzat, deed ik altijd over de deurpost heen, maar ze schoof hem eenvoudig met haar neus en tanden van de post af en liep dan het erf op.

Op het erf was een waterkraan waaraan we altijd de drinkbak voor onze dieren vulden. Die draaide Junie altijd met haar tanden open en dan liet ze het water gewoon lopen. Mijn vader gaf me dan een standje, omdat ik dat paard kennelijk niet in de schuur opgesloten kon houden. Ze ging er nooit vandoor; nee, ze draaide de kraan open en stapte dan over het erf of over het gazon of door de tuin. Midden in de nacht hoorde ik dan het water stromen, en dan moest ik m'n bed uit om de kraan dicht te draaien en Junie weer op te sluiten. Mijn vader suggereerde dat het paard blijkbaar slimmer was dan ik. Op een dag besloot hij haar zelf op te sluiten, zodat ze er niet uit kon. De riem, die gewoonlijk over de bovenkant van de halve deurpost werd gehangen, gespte hij nu om de paal en onder een van de schuine planken van de deur vast, en toen zei hij: „Zo, jongedame, en nu eens zien of je er weer op je eigen houtje uit komt!” Mijn vader en ik liepen de schuur uit en liepen in de richting van het huis,

maar voor we thuis waren stond Junie alweer buiten. En ze ging weer naar de kraan en draaide die open.

Ik opperde de veronderstelling dat ze nu waarschijnlijk net zo slim was als wij samen. We konden het niet voor elkaar krijgen Junie in haar stal te houden. Maar dat wil niet zeggen dat ze slecht was, want het tegendeel was waar. Vader was ook niet van plan haar te verkopen of van de hand te doen, want ze had zoveel goede eigenschappen die dit ene foutje compenseerden.

Wat betreft het trekken van ons koetsje was het paard net zo betrouwbaar als in het ontsnappen uit haar stal. En dat was belangrijk, want mijn moeder was gediplomeerd vroedvrouw. Als ze, gewoonlijk midden in de nacht, geroepen werd voor een bevalling in het dal, moest ik opstaan, met een lantaarn naar de schuur gaan en Junie voor het koetsje spannen. Ik was toen pas een jaar of tien, elf, en dat paard moest wel zachtvaardig zijn en toch sterk genoeg

om Moeder en mij het hele dal door te trekken in alle mogelijke weersomstandigheden. Een ding echter dat ik nooit begreep, was waarom de meeste baby's 's nachts geboren moesten worden en zovelen ervan in de winter.

Vaak zat ik in het koetsje op Moeder te wachten en dan was het fijn dat die zachtvaardige oude Junie mij gezelschap hield. Deze ervaring met dit paard was heel goed voor me, want al vroeg in het leven moest ik leren haar te waarderen en lief te hebben zoals ze was. Het was een geweldig paard met alleen maar een paar slechte gewoonten. Mensen zijn in veel opzichten hetzelfde. Niemand van ons is volmaakt, maar toch proberen we volmaakt te worden, ja, zelfs te worden als onze Vader in de hemel. We moeten mensen waarderen en liefhebben zoals ze zijn. Misschien moeten jullie hieraan denken wanneer jullie de waarde bepalen van jullie ouders, leraren, wijk- en ringleiders of vrienden — of jullie broers en zusters. Deze les is me altijd bijgebleven — het goede in de mensen zien, ondanks het feit dat we proberen hun één of twee slechte gewoontes af te leren.

Later beseft ik hoe moeilijk het voor sommige mensen is iets op te geven waar ze werkelijk van houden en genieten. Ik ben altijd dol geweest op sport en vooral handballen met mijn broer David deed ik graag. Op een dag kwam ik met een rood hoofd en hevige transpirerend van het handbalveld. Een vriend van me, die geen lid is van de Kerk, Dr. Plummer, stond in de buurt van mijn kastje. Hij keek me aan, en zei: „Broeder Joseph, als u hier niet mee ophoudt, valt u een dezer dagen nog eens dood neer, net zoals Die-en-die.“

Het viel me moeilijk. Elke dag wilde ik even handballen. Steeds als ik

uit het raam van mijn kantoor keek, zag ik de Deseret Gymzaal naast ons en dan wilde ik erheen gaan om te spelen. Maar ik hield me aan m'n besluit. Korte tijd later bezocht ik Dr. Plumer, en hij zei: „Broeder Joseph, handbalt u nog steeds?“ Ik zei: „Dokter, toen u me vertelde dat ik ermee op moest houden, ben ik ermee opgehouden en ik heb geen stap meer op het veld gedaan.“ Dat scheen hem veel plezier te doen, maar mijn medespelers waren er helemaal niet mee in hun schik. Ze kwamen naar me toe en zeiden: „We hebben u nodig. Door u valt ons vieraal uit elkaar.“

„Het spijt me,“ zei ik, „maar ik heb ermee gekapt.“ Ik genoot meer van die sport dan ik kan zeggen, maar ik leerde dat het voor mij, op mijn leeftijd, niet goed was. Op dat moment werd het mij iets duidelijker hoe moeilijk het voor bekeerlingen is een activiteit of gewoonte op te geven waarvan zij waarschijnlijk voor hun doop jarenlang hebben genoten.

Uit eigen ondervinding heb ik geleerd dat je, als je wilt veranderen, echt wilt veranderen, je dat ook kunt. Ons geweten en de Schrifturen zeggen ons wat we moeten naleven — en ze zeggen ons welke gewoonten wij moeten wijziggen ten gunste van ons eeuwige welzijn en onze vooruitgang.

Jesaja, een van de grote profeten van veleer, zag onze tijd en beschreef de toestanden die in deze laatste dagen zouden heersen. Nu, in deze moderne tijd, wordt de profetie van Jesaja vervuld.

Als ik van of naar het kerkkantoor over straat loop, zie ik vele jonge en oudere vrouwen, onder wie vele „dochters van Zion“, die onfatsoenlijk gekleed gaan. Ik ben mij ervan bewust dat de tijden en de mode veranderen. Toch doet

dit mij denken aan de tijd dat ik als jongen naar de Salt Lake Academie en later naar de Latter-day Saints Universiteit ging.

De meisjes waren keurig van top tot teen in blouses en lange, wijde rokken gekleed. Ik herinner me een voorval dat zich voordeed toen een groep studenten — jongens en meisjes — een tochtje maakte naar City Creek Canyon. Toen we een stukje aan het wandelen waren gleed een van de meisjes uit en bleef met haar rok aan een tak haken, waardoor haar been tot aan de knie te zien was. Zij schaamde zich zo, dat ze verder niet meer met de groep mee wilde en naar huis wilde gaan. De andere meisjes moesten haar overhalen te blijven en te proberen het voorval te vergeten.

Het is tegenwoordig heel wat gewoner een knie te zien dan toentertijd, en ik wil niet zeggen dat een meisje dat een jurk draagt die de knie vrij laat een slecht meisje is. Ik probeer een gevoel over te brengen dat wij horen te hebben.

Het beginsel van fatsoen en welvoeglijkheid is nu nog hetzelfde als toen. De normen die door de Algemene Autoriteiten van de Kerk worden aangegeven, houden in dat vrouwen, zowel als mannen, zich fatsoenlijk moeten kleden. Zij leren dat zij zich te allen tijde gepast en fatsoenlijk moeten gedragen. Naar mijn oordeel is het triest om te zien wanneer de „dochters van Zion“ zich niet fatsoenlijk kleden. Deze opmerking slaat overigens niet alleen op de vrouwen, maar ook op de mannen. De Heer gebood het oude Israël dat mannen en vrouwen hun lichaam moesten bedekken en te allen tijde de kuisheidswetten in acht moesten nemen.

Ik houd hier een pleidooi voor fat-

(wordt vervolgd op blz 348)

De Indiaanse seminaries zorgen voor godsdienstige ervaringen en scholing van kinderen van de lagere school tot en met het voortgezet onderwijs.

Lamanieten en de Kerk

DOOR M. DALLAS BURNETT redacteur

Vroege sneeuw bedekte laat in de herfst van het jaar 1947 de suikerbietvelden rond Richfield in de staat Utah. Bijna alle Indianen die het land bewerkten hadden de vallei al verlaten. Onder de enkelen die bleven om uit de bevroren grond suikerbieten te halen was een meisje van zestien jaar, dat Helen heette. Ze was er niet gebleven omdat zij zo graag bieten wilde opgraven, maar omdat zij zeker wilde zijn van een opleiding, die zij niet kon volgen als zij weer naar huis ging.

Helen vroeg een gezin in Richfield toestemming om in hun achtertuin een tent op te zetten, zodat ze in de stad kon blijven om naar school te gaan. Zij deed dit verzoek vlak nadat het gezin een ringconferentie had bijgewoond waar Golden Buchanan¹ had gesproken over de toestand van de Indianen.

Het samenvallen van deze twee gebeurtenissen had tot gevolg dat men de raad van ouderling Spencer W. Kimball van de Raad der Twaalven zocht, dat laatstgenoemde een bezoek bracht aan Richfield, en dat Helen in het huis van de Buchanans werd opgenomen.

De volgende herfst werden negen Indianen bij gezinnen van heiligen der laatste dagen ondergebracht. Dit was het onofficiële begin van wat uitgroeide tot het Indian Student Placement programma, dat in het afgelopen schooljaar het leven van meer dan vijfduizend Lamanitische scholieren

heeft beïnvloed. Voorts kunnen we zeggen dat de leden van de Kerk zich opnieuw bewust werden van de Lamaniet en zijn profetische bestemming.

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is uniek in haar theologische en filosofische begrip van de volkeren van Noord- en Zuid-Amerika, die wij kennen als Indianen, en van de bewoners van de eilanden in de Stille Oceaan. Deze volkeren zijn een overblijfsel van het huis van Jakob en afstammelingen van Lehi (zie III Nephi 21:2), een Israëliet die uit Jeruzalem wegtrok en rond 600 v. Chr. op het Amerikaanse vasteland voet aan wal zette. In het Boek van Mormon vinden we een verslag van openbaringen die deze oude volkeren ontvingen en die voor de Lamanieten grote beloften inhouden.

Deze profetische beloften zetten Joseph Smith, die het Boek van Mormon vertaalde en in 1830 deed uitkomen, ertoe aan reeds in de eerste jaren van het bestaan van de Kerk de Lamanieten het Evangelie te verkondigen. En van die dag af tot op heden is aan hen, die als Lamanieten worden aangeduid, het Evangelie gepredikt.

Uit het eerste bekeringswerk, waarmee Joseph Smith begon, uit de verlichte maatschappelijke benadering door Brigham Young toen de heiligen zich in Utah vestigden, en uit het streven van een Indiaans meisje in Richfield is een grote reeks programma's gegroeid om de Indianen zowel godsdienstig als wereldlijk te steunen.





Veel zendelingen die de Lamanieten het Evangelie verkondigen zijn zelf Lamaniet.



Het Indian Student Placement programma omvat ook het medische onderzoek van jongeren voordat zij het schooljaar bij hun pleeggezinnen gaan doorbrengen.

De Kerk brengt de Lamanieten thans het Evangelie op grootser wijze dan ooit tevoren, verzorgt wereldlijke en godsdienstige scholing en probeert als katalysator te fungeren voor de economische opkomst van dit geweldige volk.

Functionarissen van het Placement-programma zijn van mening dat een van de belangrijkste resultaten van het project is dat de Indianen een beter begrip krijgt van zichzelf en niet tot een blanke wordt omgevormd, zoals wel eens wordt beweerd. Bovendien werken deze jongeren, die over de gehele Kerk verspreid zijn, vanzelf mee aan het afbreken van de hinderpalen van vooroordeel die soms onder de blanken bestaan.

Scholen van de Kerk op de eilanden in de Stille Oceaan en in Latijns Amerika dragen bij tot het geestelijke en aardse leven van heiligen der laatste dagen op gebieden die leden van de Kerk in de centrale ringen misschien moeilijk waarderen.

Waarschijnlijk is het belangrijkste dat gezegd kan worden over de kerkelijke programma's voor de Lamanieten, dat ze onder de Lamanieten-leiders kwaliteiten en kracht aankweken. Het Evangelie van Jezus Christus stelt mannen en vrouwen beter in staat hun mogelijkheden te ontwikkelen, en nergens blijkt dat duidelijker dan bij de Lamanitische leden van de Kerk.

Bovendien wordt geleidelijk aan bereikt dat de sporen van paternalisme en vooroordeel onder de niet-Lamanieten van de Kerk worden uitgewist.

1 Buchanan, Golden —1948: Kerkelijk coördinator voor de Indianen; 1951: President van de zending voor de Indianen in het zuid-westen van de Verenigde Staten.

VAN KONINKLIJKEN BLOEDE

DOOR SPENCER W. KIMBALL waarnemend president van de Raad der Twaalfen

Dit artikel is bewerkt naar de toespraak die president Kimball tijdens de Conferentie voor Lamanitische Jongeren op 24 april 1971 te Salt Lake City heeft gehouden. Peter MacDonald, voorzitter van de Navajo Stamraad, was een van de sprekers tijdens deze conferentie. In de eerste regels wordt naar hem verwezen.

Het deed me goed meneer MacDonald te horen zeggen dat hij een „Lamaniet“ is. Wij hebben het steeds geweten, maar we wisten niet dat hij het zelf wist. En waarschijnlijk over het algemeen tot zijn voordeel, kunnen we zeggen dat velen, velen van ons Lamaniet zijn, waartoe ook de Indianen en mengvormen van Indianen en andere rassen behoren. Zelfs ik ben door enkele Indiaanestammen als lid geadopteerd en ik heb Indiaanse namen gekregen. Met trots vertel ik de mensen die naar mijn kantoor komen dat een Lamaniet een afstammeling is van een zekere Lehi, die met zijn gezin Jeruzalem verliet, de grote oceaan overstak en in Amerika landde. En Lehi en zijn gezin werden de voorouders van alle Indianen en Mestiezenstammen van Noord-, Zuid- en Midden-Amerika en van de eilanden der zee, want in het midden van hun geschiedenis waren er Lamanieten die in zelfgebouwde schepen Amerika verlieten en naar de eilanden gingen.

Pas toen Joseph Smith zijn openbaringen ontving waardoor het Boek van Mormon werd voortgebracht, hoorde men over deze migranten. Voordien was er niets over hen bekend, maar nu is de vraag geheel en al beantwoord. Nu zijn er ongeveer zestig miljoen Lamanieten; zij wonen in alle staten van Amerika, van Tierra del Fuego tot aan Point Barrows, en ze wonen bijna op alle eilanden der zee, van Hawaii tot het zuiden van Nieuw-Zeeland. De Kerk heeft bijzonder veel belangstelling voor de Lamanieten vanwege

deze openbaringen en vanwege dit geweldige Boek van Mormon, hun geschiedenis die op gouden platen werd geschreven en op de heuvel werd verborgen. De vertaling van de hand van Joseph Smith onthulde een doorlopende geschiedschrijving over een periode van duizend jaar (600 v. Chr. - 400 na Chr.), een geschiedschrijving over die geweldige mensen die in die duizend jaar dit land hebben bewoond. De daarop volgende veertienhonderd jaar raakten zij veel van hun hoogstaande cultuur kwijt. De afstammelingen van dit machtige volk werden in 1492 door Columbus Indianen genoemd, toen hij hen hier aantrof.

De term Lamaniet omvat alle Indianen en Indiaanse mengrassen, zoals de Polynesiërs, de bewoners van Guatemala en Peru, en ook de Sioux-Indianen, de Apachen, de Mohawks, de Navajo's en andere groepen. Het is een grote groep geweldige mensen.

De Kerk heeft altijd bijzonder veel belangstelling en zorg gevoeld voor de Indiaanse volken en voor alle Lamanieten. Al in 1845 vaardigde de Kerk een proclamatie uit waarin onder meer stond: „De zonen en dochters van Zion zullen spoedig een deel van hun tijd moeten gaan wijden aan het onderwijzen van de kinderen van het woud (de Indianen), want zij moeten geschoold en voorgelicht worden over alle aspecten van het burgerlijk leven en over het Evangelie. Zij moeten worden gekleed, gevoed en worden onderwezen in de beginselen en het betrachten van deugdzaamheid, fatsoen, ... gewoonten, kleding, muziek en alle andere zaken waarvan men aanneemt dat zij hen, als zonen en dochters van het koninklijk huis van Israël en Jozef, die zich voorbereiden op de komst van de Bruidegom, zullen ontwikkelen, zuiverder maken, verhogen en verheerlijken.“ (Parker Pratt Robin-



son, ed.: *Writings of Parley Parker Pratt* [Salt Lake City, 1952], blz. 5.)

Daarom hebben wij belangstelling voor hen, nog afgezien van het feit dat wij in hen geïnteresseerd zijn om humanitaire redenen.

Ongeveer vijftienhonderd jaar geleden zei de profet Mormon: „En mijn gebed tot God is voor mijn broeders, dat zij eens wederom tot de kennis van God mogen komen ...” (W. v. Mormon 1:8.) Toentertijd hadden zij hun godsdienstig leven al vernietigd en waren zij het verlossingswerk van Christus vergeten. Zij moesten terugkeren tot God, opdat zij eens wederom een behaaglijk volk zouden mogen worden.

Hun vaders en God zijn wij grote dank verschuldigd omdat wij nu door het in vervulling gaan van deze profetieën zulke grote zegeningen genieten. Hun aloude profeten, en tevens de profeten der Lamanieten, aanschouwden door de eeuwen heen hun kinderen met bezorgdheid; dag en nacht smeekten zij in hun gebeden om verlossing van hun nageslacht. In antwoord op het bidden van deze lange reeks profeten en schrijvers van de Lamanieten werd in 1820 het eeuwige Evangelie op de aarde hersteld.

De profeten zijn altijd bezorgd om hen geweest. Moroni was de laatste overlevende van zijn volk, de Nephieten — de laatste op dit continent, want alle andere mensen van zijn geslacht waren gedood. Dit schreef hij voor hij de verslagen in de heuvel verborg: „... ik schrijf nog enkele dingen, opdat ze misschien in de toekomst volgens de wil des Heren voor mijn broeders, de Lamanieten, van waarde mogen zijn.” (Moro. 1:4.)

En een van de openbaringen over de Lamanieten die in deze tijd werd ontvangen luidt: „En zie, het overige gedeelte van dit boek bevat al die gedeelten van Mijn evangelie, waarvan Mijn heilige profeten, ja, en ook mijn discipelen in hun gebeden verlangden, dat ze tot dit volk zouden voortkomen.” (L. en V. 10:46.) Waarschijnlijk slaat dit op het gedeelte van het Boek van Mormon dat nog niet werd vertaald, maar eens in de toekomst vertaald zal worden. Wat op mij zo'n diepe indruk maakt, is het feit dat al hun profeten en al onze profeten zo bezorgd zijn om het Lamanitische volk, en dat hun gebieden de lange jaren door onafgebroken zijn blijven opstijgen, opdat de Heer ervoor zou zorgen dat de mensen die afgedwaald waren teruggebracht zouden

worden om alle goede dingen waarop zij recht hadden te kunnen genieten.

Toen de Kerk meer dan honderd jaar geleden werd gesticht, maakten de profeten zich in eerste instantie zorgen over de Lamanieten, terwijl er nog maar een tiental, een honderdtal en een duizendtal mormonen op de wereld waren. Toen de Kerk over de gehele wereld nog maar enkele duizenden leden telde, waren we al aan het werk met de Indianen. Joseph Smith zelf trok de rivier over om de Indiaanse stamhoofden, die waren samengekomen om naar hem te luisteren, het Evangelie te onderwijzen.

Een van de openbaringen die tot Joseph Smith kwamen luidde: „Doch alvorens de grote dag des Heren zal komen, zal het Jakob in de wildernis voorspoedig gaan, en de Lamanieten zullen bloeien als een roos.

„Zion zal bloeien op de heuvelen en zich verheugen op de bergen, en vergaderd worden tot de plaats, die ik heb aangewezen.” (L. en V. 49:24-25.)

Met al deze beloften, zijn wij heden getuige van een groots ontwakken ten gevolge van het werk dat in de loop van de afgelopen eeuw, en vooral de laatste tien, twintig jaar, werd verzet. Vandaag de dag heeft de Kerk veel Lamanitische leiders. Zo hebben we bijvoorbeeld in Tonga, waar 20% van de bevolking van de eilanden lid is van de Kerk, drie grote ringen. Twee ervan worden geheel geleid door Lamanieten, en de andere bijna geheel. In Samoa zijn drie ringen en op de kleine eilanden van Samoa wordt een vierde georganiseerd. Nog vier ringen met Lamanieten als leiders!

In Mexico City zijn drie ringen van Zion met Mexicaanse leiders — Lamanitische leiders. De ringpresidenten, de bisschoppen, de hoge raad, de leiders van de hulpverenigingen — één of twee uitzonderingen daargelaten — zijn allen Lamaniet. In Monterrey in Mexico, in Guatemala, in Lima, in Nieuw-Zeeland en elders hebben wij ringen van Zion, allemaal met goede leiding.

Dit is rechtstreeks de vervulling van de gedane profetische uitspraken, en het is een geweldige verandering. Een jaar of tien geleden was er op de hele wereld geen enkele Lamanitische ring. Er waren geen Lamanitische bisschoppen; er waren geen Lamanitische ringpresidenten; en een tijdsbestek van een paar jaar is dit alles tot stand gekomen. Nephi zei, toen hij terugblikte

door de loop der tijden: „En zo zien wij, dat Gods geboden moeten worden volbracht. En indien de kinderen der mensen de geboden van God onderhouden, voedt en sterkt Hij hen en verschaft Hij middelen, waardoor zij kunnen volbrengen, wat Hij hun heeft geboden; daarom voorzag Hij ons van het nodige, toen wij in de wildernis vertoefden.“ (1 Ne. 17:3.)

Hij heeft de leiders van deze Kerk geïnspireerd om vooruit te zien en de Kerk te stichten op grond van de directe vervulling van de Schriften van onze tijd, waarin de Heer tot Oliver Cowdery zei: „... dat gij naar de Lamanieten moet gaan en hun Mijn evangelie prediken; en voor zoverre zij uw leringen zullen aanvaarden, zult gij Mijn kerk onder hen vestigen ...“ (L. en V. 28:8.)

De Heer heeft ons nog meer opdrachten gegeven: Nochtans zal Mijn werk voortgaan, want zoals de kennis van een Zaligmaker door het getuigenis der Joden (door de Bijbel) tot de wereld is gekomen, zal de kennis van een Zaligmaker gelijkewijls tot Mijn volk komen — en tot de Nephieten (en de Lamanieten) ... door het getuigenis van hun vaderen.“ (L. en V. 3:16-17.)

En dat getuigenis is het Boek van Mormon. Elke Lamaniet die het Boek van Mormon leest met de oprechte wens om te weten of het waar is, krijgt een getuigenis van het feit dat dit zijn voorvaderen zijn, dat dit zijn geschiedenis is en dat hij een hunner is.

„En dit getuigenis zal ter kennis van de Lamanieten komen ...“

„En deze platen, die deze kronieken bevatten, zijn juist voor dit doel bewaard gebleven, opdat de beloften, die de Here aan Zijn volk heeft gedaan mocht worden vervuld;“

„En opdat de Lamanieten tot de kennis van hun vaderen zouden mogen komen en de beloften des Heren weten en het Evangelie geloven, en op de verdiensten van Jezus Christus vertrouwen, en door geloof in Zijn naam worden verheerlijkt, en opdat zij door hun bekering zalig zouden mogen worden.“ (L. en V. 3:18-20.)

Een van de eerste dingen die Joseph Smith deed toen hij de Kerk stichtte, was zelf de Lamanieten het Evangelie verkondigen, en daarna zond hij zijn broeders — Ziba Peterson, Parley P. Pratt, Oliver Cowdery en Peter Whitmer op zending. En de Heer zei: „... en Ik Zelf zal met hen gaan

neren dat uw geheugen kwijt is geraakt en dat opeens, terwijl u worstelt en zwoegt, terugkomt? Zo is het Evangelie voor de Lamanieten. Een goede Navajo zei eens tegen me: „Ons hele leven lang wisten we dat we het spoor bijster waren. Heel lang geleden waren we altijd samen met uw mensen; toen kwamen we bij een wegsplitsing met in het midden een grote steen. Wij gingen de ene kant op en u de andere, maar nu zijn we er omheen en we komen weer allemaal bij elkaar.“

Waarschijnlijk hebben we in Amerika een dertigduizend leden die Lamaniet zijn, en ik herinner u eraan dat dit resultaat naar verhouding in een klein aantal jaren is bereikt. Er mochten ongeveer honderdduizend Polynesiërs lid zijn van de Kerk, zodat we nu ongeveer een kwart miljoen Lamanieten hebben. Ik neem aan dat we er twintig jaar geleden ruw geschat een paar duizend hadden. Nu, binnen de korte tijd van twee of drie decennia, hebben we er een kwart miljoen. Honderd jaar, zelfs langer, doen wij al zendingswerk onder de Polynesiërs.

Het is verheugend te weten dat wij honderden Lamanitische zendingen hebben die net als de niet-Lamanieten twee jaar op zending gaan — zij geven hun tijd en hun geld, en zij prediken het Evangelie grotendeels tot hun eigen volk, en over het algemeen hebben zij buitengewoon veel succes. Het is interessant te weten dat op de bijna honderd zendingen, de Lamanitische zendingen de vier hoogst aangeschrevene zijn. Dat zijn de zendingen Mexico-Noord, Guatemala-El Salvador, Mexico en Tonga. Dit zijn de en in hun midden zijn; en Ik ben hun Voorspraak bij de Vader, en niets zal hen overweldigen.“ (L. en V. 32:3.)

De ontwikkeling, groei en vooruitgang van het volk der Lamanieten zijn van levensgroot belang voor het hele mormoondom, voor het gehele programma van de Kerk, voor het christendom.

In 1963 was 23% van alle mensen die in de Kerk gedoopt werden Lamaniet. In één jaar waren het er vijftiengtienduizend. In 1970 waren het er zelfs nog meer. Dit alles wijst erop dat de Lamanieten ontvankelijk zijn voor de waarheid. Het is zoals een van de Lamanieten zei: „Dit Evangelie, dat soms wel mormonisme wordt genoemd, is iets dat wij ons hele leven lang al hebben getracht ons te herinneren, en nu komt het opeens terug.“ Heeft u weleens getracht u iets te herin-

vier top-zendingen van de wereld. Wat houdt dat in? Dat wil zeggen dat de Lamanieten het Evangelie aanvaarden als geen ander volk. Zij herkennen iets waarop zij lange, lange tijd hebben gewacht, en nu ontvangen zij het Evangelie. Van de eenentwintig grootste zendingen zijn er negen Lamanitische zendingen.

In de zending Mexico-Noord doopte iedere zending drieënvijftig bekeerlingen. In Mexico-Noord-Midden viereindertig, in Mexico-Zuidoost dertig. Er zijn landen waar de zendelingen buiten de Lamanieten weinig mensen dopen. God zegene hen voor het ontvangen van het Evangelie. Zij zijn ontvankelijk als geen ander volk van deze tijd. Zij schijnen de waarheid te herkennen die zij al deze jaren gemist hebben, en ze wisten niet dat zij haar misten. Nu is ze tot hen gekomen.

Toen de profeet Abinadi op de brandstapel stond, zei hij: „De tijd zal komen, dat allen het heil des Heren zullen zien; dat iedere natie, geslacht, taal en volk oog in oog zal zien en voor God zal belijden, dat Zijn oordelen rechtvaardig zijn.“ (Mosiah 16:1.)

Ieder land in Zuid-Amerika, de Guyana's uitgezonderd, alle landen in Midden-Amerika, elke staat in Mexico, elke stad in Canada, alle staten van de Verenigde Staten worden bekeerd, en de Lamanitische zendingen treden naar voren. De Lamanieten zijn een goed volk, over het algemeen een eerlijk volk.

Waarschijnlijk waren enkele van de twaalf discipelen in Amerika Lamanieten. Er was een periode van gerechtigheid van meer dan tweehonderd jaar, een tijdperk dat zijns gelijke, voor zover ik weet, in de geschiedenis niet kent. In die tweehonderd jaar was er geen oorlog, er waren geen twisten, verdeelde meningen of afgescheiden groepen. Iedereen was lid van één groep; allen hielden van elkaar, en er waren geen veldslagen.

Dan waren er de tweeduizend „Zonen van Helaman“ die ten strijde moesten trekken om hun vrouwen en kinderen te beschermen, en niemand werd gedood. Zij vochten en bloedden, sommigen werden gewond, maar vanwege hun grote geloof stierf niemand. De Lamanieten schijnen een aangeboren geloof te hebben. Zij staan dicht bij de Heer.

De Heer zegende de Lamanieten en Hij is bereid onder hen te werken en deze dingen te doen.

Toen Hij de Lamanieten bezocht, zei Jezus Zelf: „Zulk een groot geloof heb ik nimmer onder alle Joden gezien; daarom kon Ik hun wegens hun ongelooft niet zulke grote wonderen tonen.

„Voorwaar, zeg ik u, geen van hen heeft zulke grote dingen gezien als gij hebt gezien; noch hebben zij zulke grote dingen gehoord als gij hebt gehoord.“ (III Ne. 19:35-36.)

Mijn broeders en zusters, u behoort tot een groot geslacht. Uw vader is Jozef die naar Egypte werd verkocht, de deugdzaam man die liever naar de gevangenis ging dan dat hij toegaf aan de verleiding van een koningin. Uw vader was Jakob, de vader van twaalf zonen. Door middel van een van hen kwam u op de wereld. Een van de grote profeten van alle tijden was Izak, uw vader. Nog een grote profeet was uw vader Abraham, en groter dan hen was er geen. Abraham was een groot man die wandelde en sprak met God. Hij is uw vader van zoveel generaties geleden. Wees trots op hem en weet dat u van koninklijke bloede bent; met uw koninklijke bloed kunt u iets bereiken, kunt u opklommen tot de top.

U hebt het geestelijk leven. Ik zou graag enkele regels aanhalen van een van de charmante jongedames die hier vanavond aanwezig zijn:

„Acht jaar geleden stapte ik uit de bus met de kleren die ik aanhad en met enkele kleine bezittingen in een schoenendoos. Ik kwam uit een heel eenvoudig gezin. Mijn volk is een nederig volk, maar u hebt uw hart voor mij geopend. Daarvoor ben ik dankbaar. Nu kan ik naar huis gaan met een splinternieuwe koffer met stapels kleren, maar dat is mijn rijkdom niet. Ik zou naar huis kunnen gaan met de kleren die ik aanheb en mijn bezittingen in een schoenendoos en toch rijk zijn. Ik kan rijker zijn dan wie ook in het reservaat, omdat ik in mij iets heb dat zo kostbaar is als een parel, zo kostbaar als goud, zo kostbaar als alle rijkdom op aarde. Ik heb een getuigenis van het Evangelie. Ik weet dat Jezus de Christus is, en dat God leeft en gebeden beantwoordt.“ Dat was Verenda. Enige tijd later heb ik voor haar en haar echtgenoot de plechtigheid in de tempel geleid.

Van alle denkbare zegeningen is er geen waarop u geen recht hebt — u, de Lamanieten — wanneer u in gerechtigheid leeft. U bent van koninklijke bloede, de kinderen van Abraham, Izak, Jakob, Jozef en Lehi. ○

Ontwakend GUATEMALA

Tien jaar lang kon Cordell Andersen niet rustig slapen. Door zijn nachtrust spookte steeds een droom — een droom die hem overweldigde. In deze droom zag hij twee miljoen door armoede getroffen Indianen in Guatemala om hulp smeken. Hij herkende hun geroep als waarachtig, want in 1957, toen hij in hun land op zending was voor De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, had hij met eigen ogen gezien hoe vreselijk zij eraan toe waren. Elke keer dat de droom kwam en ging, riep Cordell in zichzelf uit: „O God, deze kinderen van U hebben genoeg geleden! Laat de tijd voor hun verlossing aanbreken!”

Maar wat kon hij doen om deze goede mensen, die zo hopeloos hulpbehoevend waren, een nieuw leven te bieden? Hij was maar alleen, en hij was er niet voor opgeleid en had er het geld niet voor. Met tegenzin schoof Cordell zijn droom weg en bleef werken, sparen, Guatemala bestuderen en wachten.

Tenslotte kon hij niet langer wachten. In augustus 1967 verkocht de 31-jarige Cordell zijn eigendommen, diende zijn ontslag in, stopte zijn vrouw Maria en hun vier kinderen in een overvolle kampeerwagen en ging op weg naar Coban in Guatemala, een stad met 10.000 inwoners, en in de directe omgeving nog eens 200.000 mensen.

Na hun aankomst begon Cordell een werkwijze op te stellen die was gericht op het voortbrengen van een rechtvaardig en welvend volk. Hij

begreep instinctief dat hij deze onderontwikkelde Indianen niet tot een nieuw en beter leven kon bekeken voordat hij hun vriendschap en respect had verworven, dus reisde hij eerst een netwerk van bergwegen af en draaide in de dorpen educatieve films. Hierdoor kreeg hij de houvast die hij nodig had om op te roeien tegen de eeuwenlange stroom van bijgeloof en traditie die het leven van de Indianen beheerste.

Nadat hij twee jaar lang had gewerkt aan het sluiten van vriendschap en het doen afnemen van angsten, had hij het gevoel dat hij kon beginnen. Terwijl de woorden van Orson Pratt¹ hem in de oren dreunden- „... laat ons alles opofferen wat nodig is om dit volk te redden” — zette de vriendelijke Cordell nogmaals zijn gezin in de auto en verhuisde naar de primitieve Finca Valparaiso (Paradijs Vallei Plantage) zestien mijl verderop, om met de daar wonende gezinnen van Pokonchi-Indianen aan het werk te gaan. Voorzichtig maar vastberaden begon Cordell de mensen te leren hun problemen en de daaruit voortvloeiende ellende te begrijpen. Zijn eerste doel was het doen afnemen van de hoge kindersterfte door de voeding te verbeteren en tijdige medische bijstand te bieden, hetgeen ook inenting en verbetering van sanitaire voorzieningen omvatte. Er waren in dit gebied geen artsen, en Cordell, die in het Amerikaanse Leger was opgeleid tot hospitaalsoldaat, behandelde beriberi en andere vormen van ondervoeding,

griep, dysenterie, tyfus, longontsteking, huidinfecties en de gewone kinderziekten.

Tijdens een van zijn wekelijkse bezoeken vond Cordell een jongetje van twee jaar, dat aan de uitgedroogde borst van zijn grootmoeder zoog. Miguelito, het jongetje, had de kracht niet om op zijn magere beentjes te staan, want sinds zijn moeder was overleden toen hij vier maanden oud was, had zijn menu voornamelijk bestaan uit tortilla's en koffie. Zijn oren en zijn hoofd waren bedekt met schimmel en zijn buikje zag eruit als een te hard opgeblazen voetbal, een toestand die werd veroorzaakt door een tekort aan eiwitten.

Cordell gaf de grootmoeder opdracht Miguelito bij hem thuis te brengen, zodat hij geholpen kon worden. Een jaar later, toen het duidelijk was dat het kind weldra aan longontsteking zou sterven, gaf de grootmoeder hem onverwacht aan de Andersens.

Geduld, liefde en een verstandige verzorging hadden al gauw resultaat. Toen de longontsteking eenmaal genezen was, probeerden Cordell en Maria te ontdekken waarom de zes kilo wegende Miguelito niet at. Zelfs water konden ze met moeite door zijn keel krijgen. Wanhopig besloten zij hem een kwart van de dosis van een wormenmiddel te geven dat voor baby's wordt gebruikt, hoewel ze beseften dat het voor een zozeer verzwakt kind gevaarlijk kon zijn. De medicijn werkte en Miguelito begon te eten; per maaltijd zat hij twee uur te eten.

Drie van de Indiaanse jongens van de boerderij van de Andersens lopen samen op een zandweg.

DOOR BARBARA TIETJEN JACOBS

Zes weken later — Miguelito was drie kilo aangekomen — liep en sprak hij voor het eerst. Nu is de vierjarige nog niet groter dan een doorsnee tweejarige, en geestelijk is hij waarschijnlijk achter. Maar hij leeft en het is een gelukkig, zeer expressief kind.

Als gevolg van deze successen wordt Cordell nu steeds meer in Indiaanse gezinnen geaccepteerd en staat men toe dat hij de tekorten in de voeding aanvult en ziekten reeds in het beginstadium behandelt.

Het volgende doel van Cordell was de Indianen te laten zien hoe zij moderne landbouwmethoden konden toepassen. Zijn projecten voor het fokken van pluimvee, rundvee en varkens en het telen van groenten waren niet alleen nuttig als lesmateriaal, maar ze maakten ook mogelijk dat het traditionele menu van bonen en graanproducten werd vervangen door verantwoord samengestelde voeding. In de overtuiging dat hij deze mensen niet vooruit kon helpen als zij voor niets werkten, besloot hij dat elke werkkraft geld moest krijgen voor zijn werk. Dat hield in dat elk landbouw- en veeteeltproject moest functioneren als zakelijke onderneming, die zijn eigen kosten opbracht en winst maakte om uitbreiding mogelijk te maken.

Behalve werk-projecten waardoor de Indianen door observatie en deelname onderwezen worden, begon hij met formeel onderwijs voor wie het wilde aannemen. 's Morgens krijgen de kleuterklassen en de eerste drie klassen van het basisonderwijs en 's mid-



dags de drie hoogste klassen les van Freddie Renoso, een bevoegde mormoonse onderwijzer, en Rosita Estrada, een mormoons meisje uit Guatemala City. Op het moment staan er dertig kinderen ingeschreven. Om vier uur 's middags krijgen de volwassenen die behalve hun Indiaanse dialect nog een andere taal willen leren lezen, schrijven en spreken Spaanse les, waarbij het Boek van Mormon als leerboek wordt gebruikt. Degenen die geen belangstelling hebben voor godsdienst kunnen literatuurlessen volgen waarbij gewoon leesmateriaal wordt gebruikt. 's Zaterdagmiddags gaan de jongens en mannen naar de timmerwerkplaats om bedden en tafels te leren maken voor hun onge-mebuleerde huizen.

Aan Cordells plan, om dit geadop-teerde volk een nieuw leven te brengen, ligt ten grondslag dat hij hun het Evangelie van Jezus Christus wil onderwijzen. Hij en zijn vrouw, Maria, zijn allebei zendeling. Toen zij eenmaal het vertrouwen hadden gewonnen van een deel van de bevolking van de plantage, begonnen zij Avond-maals- en zondagsschoolvergaderingen te houden in een kleine graanschuur. Toen het aantal aanwezigen was gestegen tot vijftientwintig, werd het groepje bekend als de Valparaiso Groep. Sinds december 1970 worden alle gebruikelijke kerkelijke bijeenkomsten gehouden. Bijna de helft van de gemeenteleden is priester-schapsdrager: een hogepriester, een ouderling, twee priesters, twee leraars en vier diakenen.

Toen Cordell ongeveer drie jaar geleden deze plantage van bijna 225 ha. overnam, waren er ongeveer 13 ha. slechte kwaliteit suikerriet en een primitieve, verwaarloosde suiker-fabriek.

Es was geen vee, geen gebouw waarin het ondergebracht kon worden en geen werktuigen om de grond te bewerken. Langzamerhand begon Cordell enkele noodzakelijke land-bouwwerktuigen aan te schaffen, maar voortdurend wordt hij geplaagd door de schaarsheid van reserve-onderde-len en het gebrek aan geld om zijn

werkmateriaal te repareren wanneer het defect raakt.

Omdat hij geen ervaren boer of bouw-vakker was, moest Cordell leren bou-wen en verbouwen door te experimen-teren. Voor er kippen gefokt konden worden, moest hij leren hoe een kip-penhok gebouwd wordt. Toen ze last begonnen te krijgen van vliegen rond de kippenhokken, legde hij verhoogde vloeren van gaas aan. De kippenmest die onder de hokken vandaan gehaald wordt, wordt nu gebruikt om de su-kerrietvelden te bemesten.

Toen hij vee op de plantage bracht, moest hij leren hoe hij injecties tegen miltvuur moest toedienen en uitpuz-zelen hoe hij wormen en teken moest bestrijden.

De Indianen vertrouwden het aan-vullende voedsel niet helemaal en voel-den er niet veel voor groentetuinen aan te leggen. Voor hen was graan het enige voedsel dat de moeite van het eten waard was — groente was veevoer.

Vaak waadde Cordell op donkere, regenachtige avonden tot zijn enkels door de modder om de ziekten te be-handelen, die in zeer onhygiënische omstandigheden leefden. Aanvanke-lijk wilden de Indianen hem niet op de hoogte stellen van ziektegevallen in hun familiekring, voordat hun eigen middelen en toverkunsten hadden ge-faald. Zo wachtte Cordell de zware taak om handen met diepe wonden te genezen nadat ze behandeld waren met klei, of ontstoken oren die met uitwerpselen van kippen waren ge-spoeld.

De Indianen hechtten aan onderwijs geen enkele waarde, en Cordell moest alle mogelijke listen aanwenden om hen ervan te overtuigen dat zij hun kinderen naar de school van de plan-tage moesten laten gaan en ook zelf de avondlessen moesten volgen, waar ze Spaans leerden spreken en lezen. Zonder dit werktuig zijn Schrifturen en kerkelijke lesboeken zinloos. Nu begrijpen de volwassenen nog steeds de meeste kernwoorden in het Boek van Mormon niet, maar synoniemen begrijpen zij wel, en hierdoor zijn zij in staat langzamerhand hun woorden-

schap betreffende het Boek van Mor-mon uit te breiden.

Het is heel gewoon dat niet-leden le-den van de Kerk bestoken, en vaak worden dreigementen gevolgd door aanvallen met kappenmes. Degenen die gedood zijn krijgen de schuld van alle moeilijkheden daar ter plaatse, ook van de hoge prijs die voor bonen en graan betaald moet worden.

De problemen van alledag zijn echter onbelangrijk, vergeleken bij de ver-andering die in het leven van een Indiaan teweeggebracht kan worden. Miguel Max is een knappe Indiaan van 1.60 m. Twee jaar geleden had hij geen notie van reinheid (hetzij zede-lijk, hetzij lichamelijk), verantwoorde-lijkheid, trouw, initiatief, inspanning of verlossing. In rafelige kleren gestoken bracht hij zijn dagen door op het aan zijn vader verpachte stukje grond, en zijn nachten in een hut van bamboe en gedroogde blokken leem, zonder vloer en zonder ramen. Met ongewas-sen handen zat hij in de modder te eten.

Toen ontmoette hij Cordell, die onder de indruk was van de jonge Indiaan die het presteerde nuchter te blijven, terwijl ieder ander in zijn buurt dron-ken was. Miguel Max had er een half jaar voor nodig om te besluiten zijn Indiaanse levenswijze vaarwel te zeg-gen, maar toen hij er eenmaal mee gebroken had, ging hij met sprongen vooruit. Hij was de eerste Indiaan die de kerkelijke bijeenkomsten en lessen



BELANGRIJKE INSTRUCTIES:

1. Zie voor inlichtingen betreffende het tempelwerk het ALGEMEEN KERKELIJK HANDBOEK nummer 20/1968 en het PRIESTERSCHAPSBULLETIN.
2. Ouders dienen hun kinderen alleen mee te nemen naar de tempel ter verzegeling. Kinderen boven 8 jaar moeten gedoopt zijn en moeten een eigen aanbeveling hebben ter verzegeling aan hun ouders.
3. Als ouders en kinderen aan elkaar verzegeld willen worden dan dient men een getypte en goedgekeurde gezinslijst mee te nemen.
4. Voor het dopen moeten kinderen 12 jaar zijn en jongens moeten het Aäronische priesterschap dragen. Een individuele of groepsaanbeveling is noodzakelijk.
5. Er dient geen tempelaanbeveling voor dopen of voor endowments uitgegeven te worden aan iemand die nog geen jaar lid is van de Kerk. Alleen het Eerste Presidentschap is gemachtigd een uitzondering op deze regel te maken.
6. Let erop dat u er netjes uitziet. U gaat het HUIS DES HEREN binnen, en u dient zich te kleden zoals u dat zou doen bij het bezoeken van de avondmaalsvergadering in uw eigen wijk of gemeente.
7. Schroom niet ons voor verdere informatie te bellen of te schrijven.

Het presidentschap van de
Zwitserse tempel

Charles Grob
Robert A. Simond
Georg J. Birsfelder

Tempelplatz 4
CH-3052 Zollikofen/Bern
Schweiz
Tel. 57 09 12

ROOSTER TEMPELDIENTEN 1972 VAN DE TEMPEL TE ZWITSERLAND

Zaterdag: ledere 1ste zaterdag van de maand:

Dienst A = Engels	07.00
Dienst B = Frans	10.00
Dienst C = Frans	13.00

ledere 2de zaterdag van de maand:

Dienst A = Engels	07.00
Dienst B = Duits	10.00
Dienst C = Duits	13.00

Zaterdag: ledere 3de zaterdag van de maand:

Dienst A = Engels	07.00
Dienst B = Engels	10.00
Dienst C = Duits	13.00

ledere 4de (& 5de) zaterdag van de maand:

Dienst A = Engels	07.00
Dienst B = Duits	10.00
Dienst C = Duits	13.00

Dinsdag t/m vrijdag: (dienst A = 07.00 — B = 10.00 — C = 13.00)

Op de vrijdagen voor de 3de zaterdag van iedere maand is er een extra dienst D = Engels om 17.30.

Januari	4 Fins 11 Duits/Centraal 18 Duits/Hamburg 25 Volgens afspraak
Februari	1 Volgens afspraak 8 Zweeds 15 Nederlands/Ring 22 Engels 29 Deens
Maart	7 Duits/Hamburg 14 Duits/Zuid 21 Duits/West 28 Duits/Oostenrijk
April	4 Fins 11 Duits/Stuttgart 18 Nederlands/Zending 25 Frans/Frankrijk-België
Mei	2 Duits/Zwitserse ring 9 Duits/Berlijn 16 Duits/Centraal 23 Italiaans + Spaans 30 Frans/Frankrijk-Zwitserland
Juni	6 Duits/West 13 Nederlands/Ring 20 Duits/Zwitserse zending 27 Duits/Noord

Juli	4 Fins 11 Zweeds 18 Deens 25 Duits/Noord
Augustus	1 Frans/Frankrijk 8 Zweeds 15 Nederlands/Zending 22 Deens 29 Duits/Centraal
September	5 Duits + Engels/Priesterschap 12 Gesloten 19 Gesloten 26 Gesloten
Oktober	3 Gesloten 10 Duits/Noord 17 Duits/Hamburg 24 Duits/Zuid 31 Frans/Frankrijk-België
November	7 Zweeds 14 Duits/West 21 Duits/Oostenrijk 28 Volgens afspraak
December	5 Duits/Stuttgart 12 Duits/Zwitserse ring 19 Volgens afspraak 26 Gesloten

Namen worden uitgegeven binnen 30 minuten na bovenvermelde tijden.

Endowments voor levenden:

10.00 en 13.00 (d.w.z. aanwezig bij de tempel om resp. 09.00 en 12.00).

Huwelijk en verzegelen, voor doden en levenden:

Na dienst B en C of volgens afspraak.

Dopen: volgens afspraak.

De tempel is gesloten:

Maandag 11 sept. 1972 — vrijdag 6 okt. 1972

Donderdag 11 mei 1972

Zaterdag 23 dec. 1972 — vrijdag 5 jan. 1972

over het Boek van Mormon bijvoor-
 de. Hij is nu de bekwaamste vertaler
 Spaans-Pokonchi op de plantage; hij
 was de eerste die meedeed aan het
 voedsel-project door incaparina te
 gaan drinken (een goedkope, protei-
 ne-rijke drank), de eerste die een
 groentetuin aanlegde en de eerste
 Pokochi die werd gedoopt. Nu werkt
 hij als huisonderwijzer, en elke vas-
 ten- en getuigenisvergadering staat
 hij op om een op diepe overtuiging
 gefundeerd getuigenis uit te spreken.
 In de hoop dat hij al zijn Indianen in
 een Miguel Max zal kunnen verande-
 ren blijft Cordell het Indiaanse Israël
 aan het werk zetten, onderwijzen en
 bekeren, maar slechts ten koste van
 grote offers van hemzelf en zijn gezin.
 Steeds als hij een ouderloos kind
 vindt, of een kind dat dreigt te sterven
 aan ondervoeding of ziekte, zoals
 Miguelito, adopteert hij het. Nu is hij
 binnen zijn eigen huishouden verant-
 woordelijk voor de voeding, kleding,
 het onderdak en de medische verzor-
 ging van eenendertig mensen.

Op de foto linksonder ziet u de aanleg
 van sanitaire voorzieningen. Op de
 middelste foto is Miguel Max met een
 cirkelzaag bezig bij de bouw van een
 nieuw huis. Hij wordt geholpen door
 Fernando Mora, de hoofdonderwijzer
 van de Indiaanse jongens. Rechts
 dient Cordell Andersens medicijnen
 toe aan enkele mensen die op de
 plantage wonen en werken.

Hierdoor hadden Cordell en Maria de
 tijd noch het geld om hun eigen huis
 op de plantage voldoende op te knap-
 pen en in te richten. Met hun zeven
 kinderen (drie zijn er in Guatemala
 geboren) slapen zij in drie kamers,
 maar vaak hebben ze niet genoeg
 bedden of beddegoed voor de extra
 wezen. Zowel Cordell als Maria zijn
 elke avond tot half elf aan het werk.
 Omdat hun huishouden negenendertig
 mensen telt, eten zij met de gasten
 erbij elke dag in drie ploegen, en Ma-
 ria maakt elke dag tweemaal kaas en
 boter.

Cordell moet bij alles wat er op de
 plantage gebeurt toezicht houden,
 want de Guatemalaanse werkers zijn
 niet voldoende opgeleid om verant-
 woordelijk te kunnen worden gesteld
 voor gereedschap en werkwijzen. Na
 een hele dag werken op het land, gaat
 hij naar huis om karweitjes op te knap-
 pen als het op één avond knippen
 van het haar van elf mensen.

Als één groot gezin werkend hebben
 de Andersens en 240 Indianen in hun
 eerste twee jaar samen aanzienlijke
 vooruitgang geboekt. Ze begonnen
 met niets, en nu hebben ze:

1. Tien gedoopte Indiaanse leden
 van de Kerk die tienden betalen,
 en tal van onderzoekers die regel-
 matig vergaderingen bijwonen.
2. Een kapel in aanbouw.
3. Een schoolgebouw met banken en
 leermiddelen. (Als school-project
 helpt elk kind bij de aanleg en het

onderhoud van de groentetuin van
 de school, terwijl anderen zorgen
 voor de 300 leghennen van de
 school.)

4. Een film-programma om door de
 week 's avonds educatieve en ont-
 spanningsfilms te draaien en 's
 zondags godsdienstige films.
5. Een recreatie-programma dat mo-
 gelijkheden biedt voor voetbal,
 rugby, basketball, tennis, tafelten-
 nis, roeien en kanoën, zwemmen
 en lezen.
6. Veertig bijgebouwen. (Voor 1970
 wisten de Indianen niet wat een
 bijgebouw was.)
7. Een bouw-project dat is begonnen
 door schone, moderne huizen.
 (Voordat de nieuwe huizen kunnen
 worden voltooid, verbeteren de In-
 dianen hun huidige onderkomens
 door ramen aan te brengen, meu-
 bels te maken en verhoogde plaat-
 sen op de moddervloeren om een
 vuur aan te leggen.)
8. Een besproeiings-systeem om het
 kweken van onbekende groenten,
 bessen en fruitbomen in de droge
 tijd mogelijk te maken.
9. Honderd varkens (de meeste zijn
 nu verkocht) en honderd stuks
 rundvee.
10. Een kuiken-project. (Ongeveer
 eens per maand worden er acht-
 tienhonderd kuikens van een dag
 oud aangeschaft. De winsten van
 deze onderneming worden gedeel-





telijk gebruikt om de school draaiende te houden.)

11. Een bassin met een voorraad vis.
12. Een winkeltje in Coban waar overvloedige eieren, kippen, groenten, kaas en boter worden verkocht.
13. Een medische ploeg die de gezinnen thuis bezoekt om symptomen van beginnende ziekten op te sporen. (In 1970 werden meer dan duizend zieken bezocht. Voordien stierf 50% van de kinderen voor ze vijf jaar oud waren.)
14. Een verbeterd dieet. (Aanstaande moeders en kinderen die nog niet naar school gaan, krijgen de nodige aanvullende voedingsmiddelen. Alle schoolkinderen krijgen elke dag een middagmaal van kaas, gevitamineerde tortilla's, groenten en een verdunde oplossing van melkpoeder met incaparina dat door CABA wordt geleverd.² Gewone melk kunnen magen die er niet aan gewend zijn niet verdragen.)

15. Welvaart. (Elke arbeider krijgt een minimum dagloon dat in enkele gevallen drie keer zo hoog ligt als wat de doorsnee Indiaan ooit verdiende.)

Aangezien de plantage bijna zichzelf kan bedriepen, is Cordell van plan nog meer Indianen bij zijn werk te betrekken. Hij gaat al eens per week op de fiets naar het op de top van de berg gelegen dorpje, dat uitziet op de plantage, om de zieken op te zoeken. Ook brengt hij jonge Indianen uit andere gemeenten van de Kerk in zijn huis onder voor een training van zes maanden, in de hoop dat zij genoeg kennis en enthousiasme zullen opdoen om naar huis terug te gaan en daar met dergelijke programma's van start te gaan.

Profetieën over de Lamanieten zeggen, dat voor hen het Evangelie hersteld zal worden en dat de geestelijke duisternis van hun ogen zal wijken, zodat zij een blank en behaaglijk volk zullen worden. (Zie II Nephi 30:5-6.)

Bij de activiteiten van broeder Andersen hoort onder meer het bezoeken van degenen die medische hulp nodig hebben.

Enkele Lamanieten in Guatemala, die al zolang zijn verdoofd door armoede en ellende, beginnen zich te verroeren door de inspanning van een blanke broeder en zijn gezin, die niets meer hopen dan dat liefde, geduld, hard werken en opoffering een steeds groter wordend deel van Gods uitverkoren volk in de komende jaren zullen doen ontwaken. ○

1 Pratt, Orson — Vroeger lid van de Raad der Twaalven, 1811-1881.

2 CARE — Co-operative for American Relief Everywhere, Inc. (Coöperatieve Amerikaanse organisatie voor hulp overal ter wereld, N.V.) Een niet-sektarische, particuliere, geen winst beoogende organisatie voor vrijwillige hulp van dienestige en sociale organisaties en broederschappen. Draagt jaarlijks bij aan de voedselvoorziening van 40.000.000 behoeftige mensen in Europa, Latijns Amerika en het Midden Oosten.

DE kleine STER

VOOR DE KINDEREN · NOVEMBER 1971

EEN ECHTE NAVAJO

DOOR SHERRIE JOHNSON

illustraties van Ted Nagata

Wanda's bruine ogen starden wezenloos naar het lege weefgetouw. Haar handen lagen gevouwen in haar schoot en haar lange zwarte haar danste op de zachte wind. Wekenlang hadden Grootmoeder en de twaalfjarige Wanda plannen gemaakt en voorbereidingen getroffen voor dit kleed. Zij hadden de schapen geschoren en de wol gewassen en geverfd met inlandse verf, die ze hadden gemaakt van wortels, bessen, noten en planten.

Met haar gerimpelde handen had Grootmoeder Wanda laten zien hoe ze de wol moest kammen en tot garen spinnen. Wanda had goed toegekeken, want dit zou haar eerste

kleed worden, helemaal haar eigen werk.

Grootmoeder stak haar hoofd buiten de deur van de hogan¹ en keek naar Wanda terwijl haar handen een stuk deeg vormden. „Je moet werken, Wanda Kieyoomia. Dat kleed weeft zichzelf niet.“

„Maar Grootmoeder, wilt u niet een patroon voor me tekenen, zoals vroeger, en het mij dan laten weven?“

„Nee, Wanda, je kunt geen echte Navajo worden door het patroon van een ander te weven. Je moet je eigen verhaal in je kleed verweven. Je moet tonen dat je het waard bent bij je volk te horen.“



Wanda ging weer naar het lege weefgetouw. Ze raapte een kluit zwarte wol op en staarde ernaar. *Wat kan ik weven? vroeg ze zich af. Ik heb geen ontzagwekkende, moedige ervaring gehad, zoals Kathy Silentman. Ik heb nog nooit een beroemd persoon ontmoet, zoals Elvira Tak. Ik kan niets belangrijks in mijn kleed verweven.*

Wanda gooide de kluit zwarte wol weer op de grond en liep de hogan in. Moeder en Grootmoeder legden juist de laatste hand aan het brood. „We hebben speciaal voor jou wat brood gebakken,” glimlachte Moeder. Maar Wanda scheen het niet te horen.

Moeders lange rok ritselde en haar zilveren en turkooizen sieraden rinkelden op het ritme van het knetterende vuur. Ten slotte vroeg ze: „Heb je al besloten of je volgend jaar naar de school van de blanke gaat, Wanda?”

Wanda schudde haar hoofd. Ze wilde er niet heen; ze was een Navajo en ze had niets aan de levenswijze van de blanke. Maar hoe kon ze het Moeder vertellen? Waarom waren er opeens zoveel problemen en beslissingen?

„Je moet gauw beslissen,” vermaande Grootmoeder haar. „De tijd begint te dringen.”

Wanda wilde nog niet over haar besluit praten. Nadat ze de afwas had gedaan probeerde ze weg te gaan terwijl Moeder de kleintjes naar bed bracht, maar Moeder hield haar tegen.

„Wanda,” zei Moeder, terwijl ze de tweejarige Roberta toedekte, „je kunt het niet langer uitstellen. De man van het huisvestingsbureau moet je beslissing overmorgen weten. En er is nog iets, dochter.”

Moeder Kieyoomia liep naar de deur en beduidde Wanda dat ze haar moest volgen. Ze liepen naar het weefgetouw. Moeder streek haar prachtige Navajo-rok glad en ging zitten. „Wanda, herinner je je nicht Victoria?”

„Ja, ze gaat nu al drie jaar naar de school van de blanke.”

„En weet je nog hoe ze vertelt over de vele dingen die ze daar leert? Nu helpt ze haar familieleden door hun les te geven.”

„Ik weet dat ze veel dingen heeft geleerd,” antwoorde Wanda, „maar Moeder, dat zijn dingen van de blanke. Wij zijn Navajo's, en ik hoef alleen maar te weten hoe ik moet koken, weven en voor mijn hogan zorgen.”

„Dat wilde ik je juist vertellen, Wanda. Ik ben blij dat je er trots op bent dat je een Navajo bent, maar we

moeten met de wereld van de blanke vooruitkomen. Je vader en ik hebben besloten te verhuizen naar een van de nieuwe huizen in het reservaat."

Wanda sprong overeind. „Een huis van de blanken? Weggaan uit onze hogan?"

„Ja, Wanda. Het zal voor ons grote gezin veel gerieflijker zijn."

Wanda staarde eerst naar de kluwen wol, en toen naar haar moeder. Toen draaide ze zich om en rende de met bijvoetstruiken bedekte heuvels in. Haar lange rok wikkelde zich onder het rennen om haar enkels.

Plotseling viel ze neer in het zand en kwam hijgend weer op adem. Langzaam draaide ze zich op haar rug en keek naar de pluizige witte wolken die langs de hemel gleden. *Een huis van een blanke? Hoe konden ze dat doen? Wij zijn Navajo's. Ik zal altijd een Navajo blijven! Ik ben niet van plan de levenswijze van de blanke over te nemen.*

Er begonnen tranen in haar ogen op te wellen, maar ze slikte ze weg. Een Navajo huilt niet, herinnerde ze zich. Opeens kreeg ze een idee. *Ik zal in mijn kleed het verhaal van mijn volk weven, besloot ze. Ik zal Moeder en Vader eraan herinneren hoe we behandeld zijn. Dan willen ze niet eens meer dat ik ga.* Ze sprong op en liep

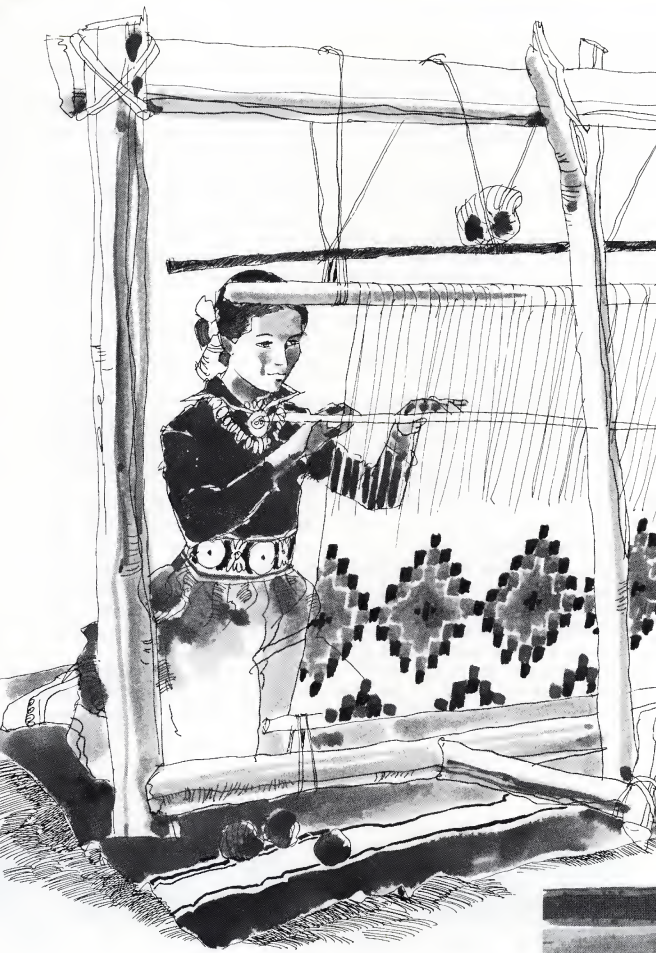
terug naar de hut en dacht na over het patroon voor haar kleed.

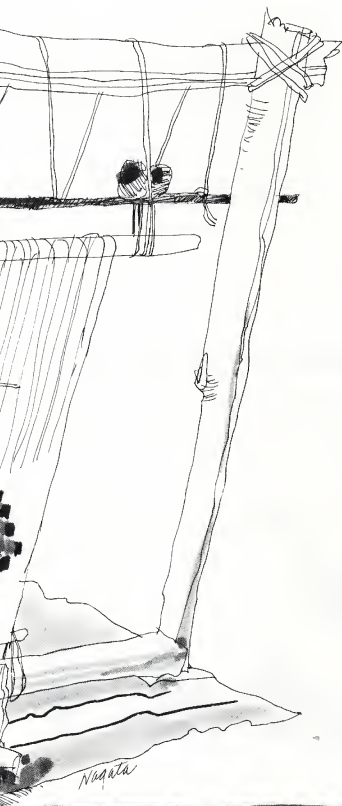
Het nieuws dat Wanda met haar kleed was begonnen verspreidde zich snel onder de vrouwen. Het was een belangrijke gebeurtenis wanneer een meisje haar eerste kleed helemaal alleen weefde. Iedereen glimlachte en was het met de anderen eens: „Wanda zal een grote aanwinst voor ons volk zijn, net zoals Victoria. We zullen trots op haar zijn."

Die woorden deden Wanda pijn in de oren, en ze zetten haar steeds sneller en sneller aan het weven. *Maar Victoria is drie jaar geleden bij ons weggegaan. Hoe kunnen ze mij met haar vergelijken? Ik ga niet naar de school van de blanke! Ik ben een Navajo!*

Toen Wanda voor de nacht de kluwen wol opruimde, deden haar vingers pijn. „Het wordt zeker een prachtig kleed," zei een stem achter haar. Geschrokken keek Wanda op. „Hallo Victoria," zei ze zacht, terwijl ze verder ging met opruimen, „Ik heb je niet horen komen."

„Ik heb naar je staan kijken. Je vingers werken rap en zeker. Wat gaat jouw kleed vertellen, Wanda?" vroeg Victoria. „Mijn eerste kleed ging over mijn grootvader."





„Heb jij een verhaal in kleden ge-
weven?“ vroeg Wanda.

„Natuurlijk. Ik ben een Navajo.“
Victoria ging naast Wanda zitten en
haar vingers speelden door het zand.
Wanda staarde haar aan. „Maar je
hebt bij de blanken gewoond en je
gaat naar scholen van blanken!“

„Ja, om mijn familie en mijn volk te
helpen. Ik heb veel van de blanke
geleerd, maar ik ben een Navajo.
Ik wil dat ons volk het beste van die
twee culturen krijgt. Dan hebben we
niet alleen de goede dingen die ons
volk altijd al heeft gehad, maar ook
de goede dingen die de blanken
hebben. Op een goede dag ga jij ook
naar school, zodat jij ook kunt hel-
pen.“

Toen Victoria weg was, zoemden
Wanda's oude gedachten en gevoe-
lens door haar hoofd, terwijl zij ze
vergeleek met wat Victoria net tegen
haar had gezegd. De hele nacht
dacht ze erover na, en ze lag maar
te woelen terwijl ze in slaap pro-
beerde te komen.

Toen het tere licht van de vroege
ochtend voorzichtig over het dal be-
gon te schijnen, ging Wanda al vlug
naar haar weefgetouw.

Haar handen werkten rap en zeker
zoals de vorige dag, maar op haar
gezicht straalde een gelukkige glim-
lach. Bij het vallen van de avond was

haar kleding klaar en iedereen kwam Wanda's werk bekijken.

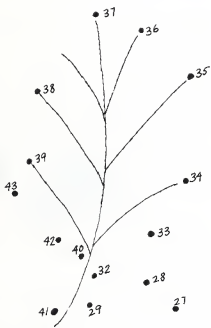
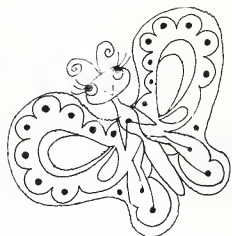
Vader Kieyoomia was de eerste die het kledingstuk mocht zien. Hij keek er lang, heel lang naar. Tenslotte wendde hij zich tot Wanda. „Ik ben trots op je, m'n dochter,“ zei hij. „De meeste meisjes vertellen iets dat gebeurd is. Die dingen zijn voorbij;

daaraan kunnen we niets veranderen. Maar jij hebt iets verteld over de toekomst, een toekomst waaraan jij zult meewerken door naar de school van de blanke te gaan om over de wereld te leren. Dan zul je de goede dingen die je leert naar ons mee terugnemen, naar je volk. Je bent een echte Navajo.“ ○

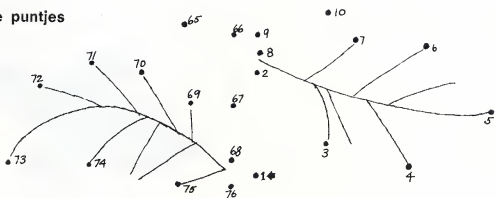


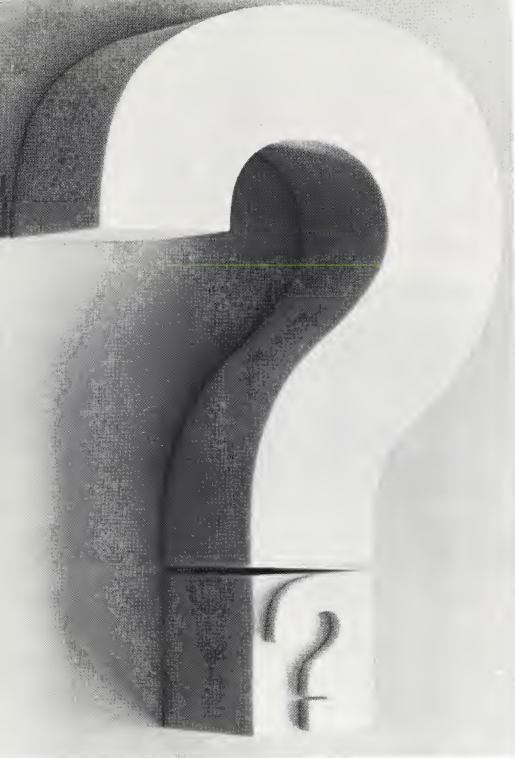


Help het vogeltje
weer in het nest te komen.



Volg de puntjes





V. en A.

Wij zien graag vragen van lezers tegemoet. Ze worden doorgegeven aan één of meer mensen die hun mening en inzicht geven. De antwoorden worden gepubliceerd om u hulp en perspectief te bieden, en niet als leerstellige uitspraken van de Kerk.

Waarom zijn artsen zo belangrijk als het priesterschap de macht heeft om ziekten te genezen?

Antwoord/Ouderling Stapley

Van God komt de bron van alle kennis tot welzijn, leiding en zegen van de mens. God verwacht van de mensen dat zij de kennis, wetenschappelijke of andere die Hij voor

het welzijn van de mens vrijgeeft, verstandig zullen gebruiken. Nephi leerde: „... na alles, wat wij kunnen doen, worden wij slechts door genade zalig.“ (11 Ne. 25:23.) Dit kunnen we ook heel goed met andere woorden zeggen en het betrekking laten hebben op het genezen van zieken en gehandicapten door de kracht van het priesterschap: „Na alles wat gij kunt doen, wordt gij slechts door genade door de macht van het priesterschap genezen.“ Als medici vaardigheden en therapieën hebben ontwikkeld om de kwalen van de mens te genezen, moeten die dan niet aangewend worden als onderdeel van de vereisten voor genezing?

De medische wetenschap is eenvoudig een schakel in het totale plan van het genezingsproces. De vooruitgang op medisch gebied verschaft geneesmethoden voor kwalen en afwijkingen die vroeger ongeneeslijk konden zijn. Een ziek lichaam heeft met de hulp van medische bijstand grote natuurlijke kracht om zichzelf te genezen.

Het leven van de mens is gebaseerd op belangrijke factoren. Het lichaam bestaat uit veel ingewikkelde, onderling afhankelijke delen, die allemaal normaal moeten functioneren om een goede gezondheid en lichamelijk uithoudingsvermogen te verzekeren. Afwijkingen, ziekten, handicaps en verwondingen doen zich nu eenmaal in het leven van een mens voor, en vereisen de deskundigheid en behandeling die de medische wetenschap kan verschaffen.

Als wij goede gezondheid bespreken, moeten wij het Woord van Wijsheid onderzoeken, de wet voor lichamelijke gezondheid die door de Heer is gegeven. In deze openbaring (L. en V. 89.) liet de Heer ons weten welke stoffen *niet goed zijn voor de mens*. Vlees moeten wij met mate gebruiken. Als wij deze natuurwet gehoorzamen, wordt ons goede gezondheid beloofd.

Als wij het Woord van Wijsheid aannemen en ons eraan houden, kunnen wij dan niet ook het gebruik van medicijnen en de professionele diensten van artsen tot ons voordeel aanwenden? De macht van de mens is beperkt; Gods macht is onbeperkt. Wanneer de capaciteiten van de mens falen, neemt Gods heilige macht door middel van



zijn getrouwe priesters het over, en vaak zijn wonderen het gevolg.

De Heer gaf de raad:

„En wie er onder u ook ziek zijn, en niet het geloof hebben om te worden genezen, maar (nochtans) geloven, moeten met alle tederheid worden verzorgd, en met kruiden en licht voedsel . . .

„En twee of meer ouderlingen der kerk moeten worden geroepen en in Mijn naam voor hen bidden, en de handen op hen leggen; . . .

„En verder zal het geschieden, dat hij, die geloof in Mij heeft om te worden genezen, en niet is aangewezen om te sterven, zal worden genezen.“ (L. en V. 42:43, 44, 48. Cursivering van de schrijver.)

Wij mogen dankbaar zijn dat de verordening der genezing van het huisgezin des geloofs deel uitmaakt van het Evangelieplan van onze Heer.

De volgende voorbeelden verklaren de heilkundige schakel tussen artsen en de genezende kracht van het priesterschap.

Het anderhalfjarige zontje van een arts werd ernstig ziek. In de loop van zijn behandeling werden veel artsen geraadpleegd, maar hun werk bracht het niet verder dan het behandelen van de symptomen. Het gevolg was dat de toestand van het kind gestadig achteruit ging. Zijn temperatuur was opgelopen tot 40° en het gezin had de hoop voor zijn genezing geheel opgegeven; men verwachtte dat hij elk ogenblik kon sterven. Op dat moment gebeurden er een aantal wonderbaarlijke dingen.

Op eigen initiatief en zonder dat er een afspraak was gemaakt, kwamen de bisschop en zijn raadgevers het gezin bezoeken. Op verzoek van de ouders zalfden zij het kind in het ziekenhuis. Bijna onmiddellijk nadat de zegen was uitgesproken, kwam een inwonend arts, een huisvriend van het gezin, de kamer in en zei: „Waarom zouden we hem geen transfusie geven?“ Deze arts had dezelfde bloedgroep als het kind, en stond ingeschreven als donor, zodat meteen bloed van hem aan het kind kon worden gegeven. De temperatuur van het jongetje zakte van 40° tot normaal en bleef normaal gedurende zijn hele verdere verblijf in het ziekenhuis. Dit is een geval waarin medische bijstand in feite had gefaald, en op grond van wat de medische wetenschap had te bieden, moest voor het leven van het kind gevreesd worden. De priesterschap werd erin gemoed, en de zalving werd gevolgd door verdere medische stappen die voordien niet waren ondernomen. Het leven van het kind werd gered. Hij is nu volwassen en hij heeft een lieve vrouw en kinderen.

Een ander geval betreft een man die aan een ernstige hartkwaal leed. Om twee uur in de morgen zag het emaar uit dat pogingen om de kwaal die zijn lichaam teisterde onder contrôle te krijgen geen resultaat hadden. Toen kwam een algemene autoriteit de kamer in en zalfde hem. Zijn hart begon onmiddellijk beter te werken en zijn leven werd gered. Tot op de dag van vandaag is zijn gezondheid uitstekend gebleven.

Zo ziet u dat er een gezamenlijke inspanning kan zijn van medische maatregelen en uitoefening van het priesterschap, waarbij het een het ander aanvult, en het geheel op doeltreffende wijze bijdraagt tot de genezing der zieke. Ja, artsen zijn belangrijk. Maar door het priesterschap ontvangen wij die extra macht die wonderbare genezingen teweegbrengt.

„Hoeveel kussen is te veel?“



Antwoord/Decaan Bennion

Dit is een pakkende en interessante vraag — maar het suggereert een kwantitatief antwoord. Volgens mij is het door de vraagsteller gewenste antwoord op het „hoeveel“ de verkeerde manier om dit onderwerp te bekijken. De kus die Judas Jezus gaf, was er één teveel. Zo ook de eerste kus die een meisje aan een jongen gaf, want die leidde tot veel meer kussen en een afschuwelijk huwelijksleven. De belangrijke vragen zijn: Wie mag ik kussen? Onder welke omstandigheden?

Kussen is een hoogst persoonlijke en kwalitatieve wijze om de gevoelens tussen twee mensen uit te drukken. Men moet het bekijken als een onderdeel van hun relatie. Veel dingen om u heen moedigen u aan uw genegenheid te laten blijken, zoals lichamelijke volwassenheid, films, reclame, muziek, verhalen, artikelen en gesprekken. Het is bedroevend dat enkelen onder ons er niet in slagen in deze onpersoonlijke, materialistische wereld, om in ons gezin, onze omgeving en zelfs in de Kerk hartelijke relaties met andere mensen op te bouwen. Dientengevolge zoeken sommige jongeren bij mensen die zij niet of nauwelijks kennen aanvaarding en het gevoel bij iemand te horen.

Ik geef toe dat dit de tendens van deze tijd is. Er zijn echter gegronde redenen om zelfbeheersing te betrachten en selectief te zijn ten aanzien van het tonen van genegenheid. U bent zich er ongetwijfeld van bewust dat kus-

(wordt vervolgd op blz 347)

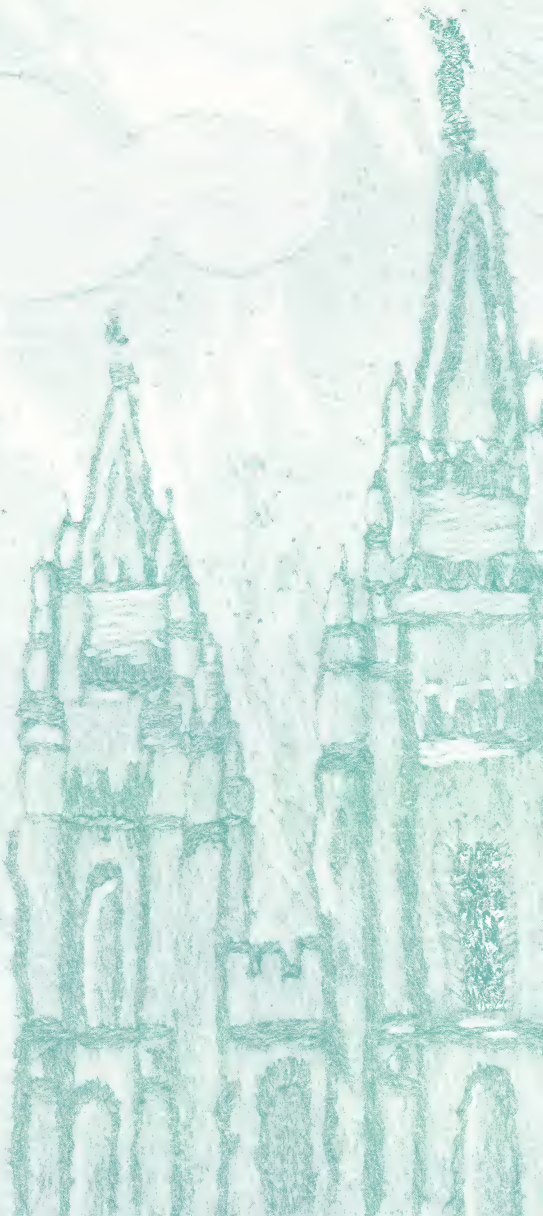
Enkele dingen die u moet weten over de tempel

Het grootste deel van wat de heiligen der laatste dagen over de tempel leren, leren zij in de tempel zelf. Het Eerste Presidentschap is echter van mening dat u enkele dingen moet weten om goed georiënteerd te zijn en uw tempelervaring goed te begrijpen.

DOOR OUDERLING ELRAY L. CHRISTIANSEN
assistent van de Raad der Twaalven
en tempelcoördinator voor de Kerk
Illustrerend borduurwerk
VAN MARIAN R. BOYER

Het doel van de tempel

De meeste mensen gaan voor het eerst naar de tempel wanneer zij hun eigen endowment ontvangen. Sommige mensen worden dan voor tijd en eeuwigheid in het heilig huwelijk verzegeld. Vele mensen zijn in de tempel om verzegeld te worden aan hun ouders die aanvankelijk niet in de tempel waren getrouwd. Weer anderen worden gedoopt voor hen die reeds overleden



zijn en die tijdens hun leven deze zegen niet ontvingen. En weer anderen gaan naar de tempel om plaatsvervangend werk voor de doden te doen in termen van verzegeling en endowment.

Al dit tempelwerk (doop, verordening, endowment, huwelijk en andere verzegelende verordeningen) is noodzakelijk voor de vooruitgang en verhoging van de levenden en de doden.

Indien u naar de tempel verlangt te gaan om in de echt verbonden te worden, moet u eerst uw eigen endowment ontvangen. Een jongeman moet daartoe drager zijn van het Melchizedekse Priesterschap.

Als uw burgerlijk huwelijk nog geen jaar oud is, of als het korter dan een jaar geleden is dat u tot lid van de Kerk bent gedoopt, en u wilt de tempel bezoeken, dan kunt u de tempel alleen betreden met speciale toestemming, in de vorm van een brief van het Eerste Presidentschap, waarin u toestemming wordt gegeven voor uw vroegtijdige verzegeling en of endowment.

Als u in de tempel wilt trouwen, hebt u een officiële huwelijksvergunning nodig, of een be-



wijs dat het verplichte burgerlijke huwelijk is voltrokken, en geldig is in het land, de staat, het graafschap of rijkdeel waar de tempel staat.

De aanbeveling

Voor u echter de tempel kunt binnengaan, moet u een tempelaanbeveling van uw bisschop en ringpresident ontvangen. U bent verplicht naar uw bisschop toe te gaan. De bisschop, en na hem de ringpresident, houdt een indringend en grondig interview om vast te stellen of u al dan niet —

1. Een getuigenis hebt van het Evangelie.
2. De plaatselijke en Algemene Autoriteiten ondersteunt.
3. De leringen en programma's van de Kerk accepteert en volgt.
4. Het Woord van Wijsheid onderhoudt en tevens geen schadelijke medicijnen (of drugs) gebruikt.
5. Zedelijk rein bent (vrij van overspel, ontucht, homoseksualiteit, enz.).
6. Goed lid bent van de Kerk.
7. Niet in gerechtelijke zaken verwickeld bent.

Als u vindt dat u waardig bent, en als de bisschop besluit dat u waardig bent en u een aanbeveling geeft, en als uw houding geloof, oprecht verlangen en vertrouwen in de Heer weerspiegelt, kunt u de prachtige ervaringen tegemoet zien die in het huis des Heren in uw leven komen.

Kleding

Mensen die de tempel betreden om te trouwen of om deel te nemen aan andere heilige verordeningen, trekken hun daagse kleren uit en trekken eenvoudige, witte kleding aan. Ouderling Hugh B. Brown van de Raad der Twaalven vertelt waarom dit wordt gedaan:

„Hier leggen wij niet alleen de kleding van de straat af, maar ook de gedachten van de straat, en we proberen niet alleen ons lichaam in schone, witte kleding te hullen, maar ook ons denken in reinheid van gedachten. Moge het zo zijn dat wij welvaren bij het gesproken woord en, wat duurzamer en indrukwekkender is, onderricht ontvangen van de Geest.“

Alle kleding die noodzakelijk is voor het deelnemen aan tempelverordeningen is in de tempel verkrijgbaar. U kunt dit met uw bisschop of gemeentepresident bespreken voor u naar de tempel gaat.

U moet ook weten dat u, wanneer u voor het eerst naar de tempel gaat, niet aan uw lot wordt overgelaten. Tempelbeambten, receptionisten en andere voor tempelwerk aangestelde broeders en zusters zullen u bijstaan, zodat uw bezoek aan de tempel een mooie en zinvolle ervaring wordt.

De endowment

Voor iemand kan trouwen (of als man en vrouw verzegeld worden) in de tempel, ontvangt hij of zij de verordeningen van de endowment.

Wat is de tempelendowment?

„Laat ik u er een korte definitie van geven. Uw endowment houdt in, dat u in het huis des Heren al die verordeningen ontvangt die noodzakelijk voor u zijn om, nadat u dit leven hebt verlaten, terug te kunnen keren tot de tegenwoordigheid van de Vader, langs de engelen kunt gaan die daar de wacht houden en om hun de wachtwoorden, de tekenen en kenmerken te kunnen geven die betrekking hebben op het Heilig Priesterschap, zodat u uw eeuwige verhoging kunt verwerven, ondanks aarde en hel.“ (*Discourses of Brigham Young* [Deseret Book co., 1941], blz. 416.)

Als u uw eigen endowment ontvangt, ontvangt u onderricht met betrekking tot de bedoelingen en plannen die de Heer heeft met het scheppen en bevolken van de aarde en met het verhogen van Zijn kinderen in het leven hierna.

Ouderling James E. Talmage, vroeger lid van de Raad der Twaalven, beschrijft de endowment duidelijk:

„De *tempelendowment*,* zoals die in de moderne tempels wordt bediend, omvat onderricht betreffende de betekenis en opeenvolging van vorige bedelingen, en het belang van deze tijd als het grootste en meest glorieus tijdsperk in de geschiedenis van de mens. Dit onderricht omvat ook het verhaal van de belangrijkste gebeurtenissen van de schepping, de toestand van onze eerste ouders in de Hof van Eden, hun ongehoor-

zaamheid en de daarop volgende verdrijving uit die gelukzalige woonplaats, hun toestand in de eenzame en trieste wereld toen zij gedoemd waren door smartelijk zwoegen in leven te blijven, het verlossingsplan waardoor verzoening voor de grote overtreding tot stand kan komen, de periode van de grote afval, de herstelling van het Evangelie met alle daaraan verbonden macht en voorrechten van weleer, de absolute en onmisbare persoonlijke reinheid en toewijding aan het goede in dit leven, en een volstrekt nakomen van de eisen van het Evangelie . . .

„De verordeningen van de endowment omvatten bepaalde individuele verplichtingen die nagekomen moeten worden, zoals zich door een gelofte verbinden de wetten in acht te nemen betreffende volkomen deugdzzaamheid en kuisheid, liefdadigheid, barmhartigheid, verdraagzaamheid en reinheid; zowel talenten als materiële middelen wijden aan het verbreiden van de waarheid en het verheffen van het menselijk geslacht; de zaak van de waarheid toegewijd blijven; op alle mogelijke wijzen ernaar streven bij te dragen tot de grote voorbereiding, opdat de aarde gereedgemaakt kan worden om haar Koning, de Heer Jezus Christus, te ontvangen. Bij het sluiten van elk verbond en het op zich nemen van elke verplichting worden zegeningen beloofd, die afhankelijk zijn van het trouw voldoen aan de voorwaarden.

„Geen titel of jota van de tempelriten is anders dan verheffend en heiligend. Tot in alle details draagt de endowment-plechtigheid bij tot verbonden van levensmoraal, persoonlijke toewijding aan hoge idealen, toegewijdsheid aan de waarheid, vaderlandslievendheid, en verbondenheid met God.“

(*The House of the Lord* [Deseret Book co., 1968], blz. 83-84.)

Endowment betekent begiftiging, iets duurzaam en waardevols dat aan een ander gegeven wordt. De endowment-verordeningen begiftigen op drie manieren:

1. Degene die de verordening ontvangt krijgt macht van God. „Ontvangers worden gezegend met macht uit den Hoge.“ (President Bruce R. McConkie van de Eerste Raad van Zeventigers.) (wordt vervolgd op blz 348)

Tegenwoordig, net als in de vorige eeuw merken mensen die het Evangelie van Jezus Christus aanvaarden, vaak dat hun leven dramatisch verandert.

Nieuwe leden brengen drastische veranderingen aan in hun activiteiten van alledag en in hun levensstijl. Zij vinden nieuwe vrienden, bepalen nieuwe doelen. Soms merken zij zelfs dat zij een andere baan moeten aannemen, misschien in een andere stad of een ander land, een baan die niet zo goed betaalt en minder prestige geeft. Misschien hebben zij verdriet en storten zij tranen omdat mensen van wie zij houden niet de kijk op het leven krijgen die zij nu hebben. Toch kunnen zij liefde smaken die zij eerder in hun leven nog nooit gekend hebben. Met Paulus zullen zij misschien ontdekken dat hun vreugde de vreugde van anderen is. (Zie II Kor. 2:3)

Uit hun verhaal blijkt gewoonlijk een intens geestelijk leven en een hartverwarmend getuigenis. Kijkt u maar eens naar de ervaring van dit Europese gezin dat zich tot de Kerk bekeerde:

Het reageren op het kloppen van twee mormoonse zendingen veranderde het leven van de Herrey's in Zweden.

„Ze zeiden in afschuwelijk Zweeds dat zij zendingen waren uit Amerika,” herinnert Gerd Herrey zich. „Ze wilden ons vertellen over een boodschap. Ik vond dat ze zo'n sterke geest hadden. Ze zagen er gewoonweg geweldig uit.

„Mijn man zei dat hij op het punt stond weer naar zijn werk te gaan en dat ze op dat moment niet binnen konden komen, maar wel een andere keer. Dus maakten we een afspraak en kwamen ze terug.”

Zo kwamen Willy en Gerd Herrey in 1956 in Sollefteå in Zweden in aanraking met de Kerk.

„Vanaf het eerste moment wist ik dat zij iets hadden waar ik al zo lang op had gewacht,” zegt Gerd. „Maar ik wilde ze niet vertellen dat ik het wist, en we stelden een heleboel moeilijke vragen en we probeerden ze ondersteboven te praten. Maar we kregen

het niet voor elkaar. Op alle vragen hadden ze zulke goede antwoorden!” Toen de zendingen haar vertelden over een levende profeet, herinnerde zij zich iets dat ze als klein meisje eens tegen haar moeder had gezegd: „Zou het niet geweldig zijn als we hier een profeet hadden!”

Dr Haroldsen, bijzonder hoogleraar in de communicatie-wetenschappen aan de Brigham Young Universiteit, was correspondent voor Chicago van de *U.S. News and World Report* voor hij in 1969 zijn leerstoel aan de BYU aanvaardde. Voorheen was hij bisschop en lid van de hoge raad, en nu dient hij als secretaris van de groep meerderjarige Aäronische Priesterschapsdragers in de wijk Orem 14 in de ring Sharon West.

Veranderde levens

DOOR EDWIN O. HAROLDSEN



Later stelde Willy's moeder Gerd in Enköping, een andere Zweedse stad, voor aan een groep vrienden met de woorden: „Dit is de vrouw van mijn zoon, en ze heeft veel belangstelling voor de Mormoonse Kerk.”

Gerd herinnert zich: „Ze begonnen allerlei rare dingen over de Kerk te zeggen, dingen die ik nog nooit had gehoord. Ik vond het zo vreemd.”

„O nee, dat is niet waar,” zei ik. Ik vroeg hun of ze wilden dat ik hun vertelde wat de zendingen mij hadden geleerd. Ik vertelde ze het verhaal van Joseph Smith. Iedereen zat zo stil te luisteren! Ten slotte zei een oude vrouw, die jarenlang voor de Methodisten op zending was geweest naar Afrika: „Als dit waar is, is het geweldig!”

Gerd was toen pas tweeëntwintig. Ze vertelde hun dat ze niet zo veel wist over de Mormoonse Kerk.

„Maar ik zei tegen ze: „Eén ding weet ik wel zeker: het is de waarheid.”

„Daarna was ik zo gelukkig dat ik wel voor ze kon dansen. En op weg naar huis zong ik, lachte ik, danste ik. Als iemand me gezien had, zou hij vast gedacht hebben dat ik stapelgek was.”

Kort hierna kreeg haar man ook een getuigenis en werden ze gedoopt.

Willy was toen nachtredacteur bij de krant van Sollefteå, de *Nya Norrland*. In het begin dachten we dat Willy het bij de krant wel moeilijk zou krijgen, omdat ze hem plaagden. Maar toen ze beseften dat hij het echt meende, deden ze het niet meer,” zegt Gerd.

Later verhuisde het gezin naar Strömstad, een stadje aan de Zweedse westkust waar geen mormonen woonden. Ondanks de tegenwerking van andere kerken, was er binnen twee jaar een mormoonse gemeente met jeugdwerk, zondagsschool, en een bloeiende OOV.

Andere kerken deden steeds heviger aanvallen op de kleine groep mormonen. In 1963 werd er een beroemde Zweedse dominee op ons af gestuurd om „iedereen over onze Kerk te vertellen,” vertelt Gerd. Al geruime tijd had hij de Zweden gewaarschuwd tegen „nylonkousen, kauwgom en

mormonen" uit Amerika. Hij plaatste in de plaatselijke krant een artikel om iedereen te vertellen hoe slecht de Kerk wel was.

Er werd een openbare bijeenkomst belegd waar die dominee over de mormonen zou spreken. Als gevolg daarvan publiceerden kranten in heel Zweden artikelen over de mormonen in Strömstad. Een menigte van 500 mensen propte zich voor die bijeenkomst in de aula van de middelbare school. Radio- en televisiereporters kwamen de gebeurtenis verslaan en interviewden Willy, die gemeentepresident was en toen als correspondent aan een krant werkte.

"Nadat de dominee anderhalf uur lang de mormonen had staan hekelen, begonnen de mensen vragen te stellen," vertelt Willy. "Onze eigen huisarts vroeg de dominee waarom hij zich zo bezorgd maakte over de mormonen. Hij herinnerde de dominee eraan dat Zweden doorgaans niet zo gemakkelijk voor de gek te houden zijn. Zijn toespraak kreeg het grootste applaus van de hele avond."

Enkele maanden later ging Gerd in opdracht van het districtsjeugdwerk naar een andere stad, Jönköping. Een vrouw stelde zich aan haar voor en zei: „Ik las in de kranten over de afschuwelijke aanval op uw dappere groepje mormonen daar in Strömstad. Toen de zendingen bij mij aankloppen heb ik opengedaan. Ik ben zo blij dat ik het heb gedaan. Nu ben ik ook lid.

Toen zij in 1966 in Stenungsund bij Göteborg woonde, sprak Gerd met haar buurvrouw Hjördis Kärn over de Kerk, en nog voor de Herrey's verhuisden werd Hjördis gedoopt. Niet lang daarna werd haar man, Bengt, lid van de Kerk. Nu is hij president van de gemeente Luleå in het Zweedse „land van de Poolcirkel."

Nadat Bengt voor zijn functie in de Kerk werd geroepen, verklaarde Willy tijdens een vasten- en getuigenisvergadering: „Mijn vrouw heeft een hele gemeente de Kerk binnengehaald. Nu heeft ze tenslotte ook haar gemeentepresident."

In de havenstad Göteborg, waar de

Herrey's nu wonen, waren ze tijdens een gezinsavond samen aan het zingen, toen hun Joodse buurman, Tony Levin, binnenkwam om te luisteren. Binnen een maand werden hij en zijn vrouw, Masza, lid. Nu doen ze goed werk als districtsleiders voor de OOV in Stockholm, aldus Willy. Hij was erbij aanwezig toen de Levins en hun drie dochtertjes onlangs in de Zwitserse tempel in Bern werden verze- geld.

Nu, veertien jaar nadat zij lid werden van de Kerk, zijn de Herrey's actief en gelukkig in de Kerk en zij dragen hun steentje bij aan het bevorderen van het werk des Heren. Zij zijn lid van de Eerste Gemeente in Göteborg, de op één na grootste stad in Zweden. Ze hebben vaak de gelegenheid gehad om tot belangrijke mensen in Zweden te getuigen en hun te vertellen over de Kerk.

Willy heeft in veel kranten artikelen geschreven over de Kerk. Hij schreef een reeks artikelen over gelukkige gezinnen, en voegde er ook een artikel bij over een gezin dat pas tot het mormoonse geloof bekeerd was.

Zijn vaste rubriek in de zondagseditie van de *Göteborg-Tidningen* wordt veel gelezen. Toen Thor Heyerdahl niet lang geleden in zijn papyrusboot, de Ra, de Atlantische Oceaan overstak, schreef broeder Herrey artikelen waarin hij de reis van Heyerdahl vergeleek met de zeereizen van Jared en Lehi, zoals die in het Boek van Mormon beschreven worden. Niet lang daarna publiceerde een van de grote kranten van Noorwegen, Heyerdahls land van herkomst, een lang artikel dat was gefundeerd op het materiaal van broeder Herrey.

In 1968 werd Gerd een van de finalistes in een Zweedse Moeder van het Jaar-wedstrijd. Op de dag van de wedstrijd bad ze niet of ze mocht winnen, maar om een kans om „vandaag iemand het Evangelie te prediken." En tijdens de lunch zat ze die dag naast de uitgever van een van de belangrijkste Zweedse tijdschriften.

„Hij wist dat ik mormoon was, dus hij vroeg me veel over de Kerk. We schrijven elkaar nog steeds. Hij vindt

„de Mormoonse Kerk geweldig," vertelt ze.

De dag na de wedstrijd belde een van de andere finalistes Gerd ergens ver vandaan op om haar te vragen wat haar zo anders maakte. „We hebben meer dan een uur gepraat. Ik heb tot haar getuigd en haar over de Kerk verteld." De zendingen zijn begonnen deze vrouw te onderwijzen.

De zeven kinderen van de Herrey's zijn ook geestdriftige zendingen. Ze zijn allemaal druk bezig in de Kerk — met lessen, met lesgeven en secretariaten, en met muziek, dans en sport.

Willy is raadgever in het gemeentepresidentschap; Gerd heeft zitting in het districtsbestuur van de OOV en is jeugdwerklerares.

Vader, moeder en kinderen — tussen de tien en achttien jaar oud — brengen voor zonsopkomst kranten rond. Ze trainen en verkopen paarden. 's Zomers leiden zij een vakantie-boerderij in Strömstad voor zeshonderd kinderen uit Noorwegen, Zweden en Finland. Wanneer voor de meeste mensen de dag begint, zijn de Herrey's al verscheidene uren druk bezig. Na werk- en schooltijd wordt de dag besloten met kerkelijke activiteiten. 's Maandagsavonds — gezinsavond — zingen zij en bespelen zij muziekinstrumenten.

Ze hebben het te druk en zijn te enthousiast over het leven om ongelukkig te kunnen zijn. ○



Vanavond geen vervoer

KORT VERHAAL DOOR MARGARET BROMLEY

Jim Furguson dronk zijn kopje leeg, schoof zijn stoel achteruit en stond op. Hij luisterde even naar de gierende wind die door het eenzame dal loeide en naar het dak van de oude boerderij in het binnenland van Australië greep. „Zou het dak blijven liggen, schat?” vroeg hij zijn knappe, donkerblonde vrouw Mary, toen zij zich van het gloeiende houtvuur afwendde. „Als het eraf waait,” antwoordde ze glimlachend, „zul je naar buiten moeten om het er weer op te leggen.”

Jim bespeurde een vage ongerustheid in haar stem toen ze eraan toevoegde: „Jim, denk je dat je de truck vanavond in orde krijgt?” Zijn antwoord was nietszeggend; hij pakte zijn

Zuster Bromley, die in Engeland werd geboren, emigreerde in 1963 naar West-Australië en werd daar lid van de Kerk. Ze heeft drie kinderen en dient als leidster voor culturele ontwikkeling bij de Zusterhulpvereniging van de wijk Perth Vijf. Ze geeft op het jeugdwerk les aan de helpende handjes.

vochtige jack, en voelde toen hij het aantrok de kou ervan langs zijn brede schouders trekken. „Met binnen blijven komt het niet voor elkaar”, antwoordde hij kort. Hij gaf haar een vluchtige kus en zij volgde hem de gang door naar de deur, haar lichaam zwaar en traag in de achtste maand van haar zwangerschap. Hij probeerde haar niet zijn eigen bezorgheid te laten voelen terwijl hij haar geruststellend tegen zich aan drukte.

„Jim . . . ,” aarzelde ze, en ze legde smekend haar hand op zijn arm, „vergeet je niet dat vanavond onze huisonderwijzers komen?”

„Ja, da's best,” mompelde hij, en hij rukte de deur open.

De wind gierde hem met diabolische woede tegen toen hij de ruwe avond in liep en zich naar de schuur en de kapotte bestelwagen worstelde. Eenmaal binnen en bevrijd van de greep van de storm, grinnikte hij wrang bij zichzelf en knipte het licht aan. Alleen een gek of een fanatiekeling zou bij dergelijk weer de tocht van veertig kilometer ondernemen, dacht hij, en de huisonderwijzers waren stadsmensen die niet gewend waren aan de gevaren van dergelijke avonden. Jim betwijfelde ten zeerste dat hun toewijding ook onder deze omstandigheden stand zou houden. Als ze zich toch aan de afspraak hielden, moest er wel meer in de Kerk zitten dan hij had kunnen ontdekken in de twee jaar dat hij nu lid was! Maar ere wie ere toekomt: broeder Williams en broeder Marsh gaven de moed niet gauw op. Ze hadden hun maandelijks bezoek nog nooit overgeslagen, en heimelijk hoopte Jim dat ze ondanks het hondeweer van vanavond hun plichtsgetrouwheid zouden handhaven.

Terwijl Jim aan de beschadigde auto werkte, dwaalden zijn gedachten terug naar de dag, twee jaar geleden, dat Mary en hij lid waren geworden van de Kerk. Hij was bang geweest dat hij een figuur zou slaan toen hij in het water naar het doopgebed stond te luisteren. Na afloop had hij het gevoel gehad dat hij volkomen verfrist was — alsof hij op de drempel van een nieuw leven stond.

Toen waren hij en Mary helemaal opgegaan in de draaikolk van kerkelijke activiteiten. Binnen de maand werd hij tot diaken geordend en niet lang daarna werd hij leraar. Daarop volgde een functie als assistent-superintendent van de zondagsschool. Hij merkte dat hij steeds meer

tijd en energie aan de Kerk besteedde, maar het was allemaal de moeite waard. Anderhalf jaar na zijn doop werd Jim tot ouderling geordend, en bij deze plechtige gebeurtenis had broeder Williams hem een flesje gewijde olie gegeven. „Wel, broeder Furguson,” had hij gezegd, „ga uit onder de mensen en leef uw priesterschap na. Naast het leven zelf, is uw priesterschap de grootste zegen die u ten deel kan vallen. Gebruik het goed.”

Toen was alles veranderd — zo verraderlijk dat het eerst niet te merken was. Misschien was het wel begonnen toen de tractor kapot ging. Omdat de zaaitijd voor de deur stond, had Jim het geld van zijn tiende gebruikt om de tractor te laten maken, en steeds beloofde hij zichzelf dat hij het tekort op een goede dag weer zou terugbetalen. Toen had het zaaien voorrang, en hij ging nog maar af en toe naar de zondagsschool. Later ging hij helemaal niet meer, toen hij zich geheel wijdde aan de duizenden karweitjes op de boerderij die opeens zo nodig gedaan moesten worden.

Al gauw werd de sabbat voor Jim een gewone dag, waarop van zonsopkomst tot zonsondergang gewerkt moest worden. En eens per maand, elke tweede vrijdag van de maand, bezochten zijn ijverige huisonderwijzers de boerderij, en hij doorstond dan een door zijn geweten beheerst half uur terwijl zij hem schertsend berispten omdat hij niet in de Kerk kwam.

Jim moest zichzelf bekennen dat het geen on aardige mannen waren, maar ze schenen toch niet in te zien dat het boerenbedrijf zeven dagen per week en zestien uur per dag werken betekende. Er was eenvoudig geen tijd voor gezangen en preken. In dit werk aanbad je God in het zweet des aanschijns¹, en anders leden je gezin en jijzelf honger.

Jim gaf venijnig de schroevendraaier een extra draai, en het handvat knapte af. Hij bromde een vloek en doorzocht nijdig de gereedschapskist, maar hij wist dat hij geen andere schroevendraaier had. Geërgerd smeet hij het ding in de gereedschapskist, waar het rinkelend belandde. *Nou, dat is dan dat*, dacht Jim; *vanavond geen vervoer.*

De wind greep hem toen hij de schuurdeur opendeed en zoch hem, onwillig slachtoffer, de striemende regen in. Nog voor hij het erf was overstoken was zijn jack weer door en door nat,

Straffen ontlopen

DOOR RICHARD L. EVANS

den gelijk — hij moest weer actief worden in de ware Kerk.

Jim wist dat er vastberadenheid voor nodig was om weer terug te gaan, maar hij zou het om wille van Mary en om wille van het kind proberen.

Nogmaals legde hij zijn handen op Mary's hoofd en sloot zijn ogen. Stuntelig en onzeker kwamen de woorden: „Mary Furguson . . .” Nee, dat was niet goed — hij moest haar hele naam zeggen. Mary Eleanor Furguson, ja, dat was het — Mary Eleanor Furguson.

Op het moment dat Jim zijn mond opende om te spreken, voelde hij hoe nog een paar handen zich met die van hem op het hoofd van Mary legden, de vingers warm en geruststellend waar ze zijn handen raakten. Geschrokken keek hij op, en hij keek in de rustige, meelevende ogen van broeder Williams. Broeder Marsh knielde naast hem.

1 Zie Mozes 5:1 2 Zie Mt. 6:33

(vervolg van blz 338)

sen meer stimulerend dan bevredigend werkt, daarom vraagt het om steeds meer. Zodra een paar kussendervijzen — of, met andere woorden, op een lichamelijke wijze — uiting geeft aan genegenheid voor elkaar, heeft men de neiging zich op deze activiteit te concentreren. Vaak onderzoekt zo'n paar dan niet langer de andere belangrijke aspecten van de persoonlijkheid van de ander: denkwijze, karakter, volwassenheid, godsdienstige overtuiging, zedelijke normen en doelen.

Genegenheid moet voortkomen uit echte vriendschap en broederlijke liefde als men zeker wil zijn van ware en blijvende liefde in het huwelijk, en dient er niet aan vooraf te gaan. Kussen om wille van het kussen vraagt om steeds meer genegenheid, en heel wat fijne jonge mensen raken er veel dieper in betrokken dan ze in feite willen.

Laat ik u een beginsel geven als leidraad: uitingen van genegenheid — hetzij hand in hand of gearmd lopen, hetzij kussen — tussen een jongen en een meisje, moeten in verhouding tot hun hele relatie naar soort en mate konstant zijn. Ze mogen nooit als doel worden nagestreefd, want dat doet een mens geweld aan. Laat de genegenheid geleidelijk groeien en bloeien als de knoppen, bloesems en vruchten van een boom. Laat ze deel uitmaken van een omvangrijke, zich natuurlijk ontwikkelende relatie, die geworteld is in gezonde kameraadschap naar geest, karakter en geloof. Wanneer en of er in een relatie gekust wordt, hangt af van de aard en de bedoeling van die relatie.

Er is een opmerkelijke zin van Plato bekend over een reden om niets verkeerd te doen. „Als ik er zeker van zou zijn dat God me zou vergeven,” zei hij, „en dat de mensen mijn zonde niet zouden kennen, zou ik me nog ervoor schamen te zondigen, omdat het in essentie zo minderwaardig is.” Dat wil zeggen dat er buiten algemeen aanvaarde normen, buiten gewoonten en zelfs buiten de geboden, in de mens iets bestaat dat hem straft als hij zich niet met waardigheid en zelfrespect en met respect voor het doel en de wetten van het leven gedraagt.

Geschapen naar het beeld van zijn Maker, moet de mens leven om zichzelf te respecteren, om van binnen rein en met zichzelf in het reine te zijn. Maar een van de problemen is dat wij, althans collectief, steeds proberen immuun te worden voor de consequenties van onze eigen daden — een soort toegeeflijkheid die straffen wil ontlopen. Wij schijnen het besef van wat de logische gang van zaken is te verliezen, het besef van wat het is dat bepaalde dingen teweegbrengt. Men maakt zich te druk over de manier waarop men de gevolgen van de verkeerde levenswijze kan vermijden, en niet druk genoeg over de manier waarop wij moeten leven zonder bezorgd te hoeven zijn. In zekere zin vergeten wij dat wij bepaalde dingen niet kunnen doen zonder ons bewust te zijn van de gevolgen. We kunnen niet zedeloos leven zonder op de een of andere manier de prijs voor onze zedeloosheid te betalen. We kunnen niet knoeien met de bronnen van het leven zonder dat het ons innerlijk verhardt en verandert. We hebben steun nodig. We willen iemand hebben die ons vertelt dat bepaalde dingen niet waar zijn. We hebben iemand nodig die ons zegt dat het niet erg is dat we doen wat we niet horen te doen. Maar dit mogen we niet vergeten: er is een proces waardoor bepaalde producten worden voortgebracht, een procedure waarlangs bepaalde resultaten worden bereikt, en niet alleen vanwege conventies, zelfs niet alleen vanwege geboden, maar vanwege de aard van de mens — wat hij is, waarom hij hier is, en wat hij kan worden.

De beste remedie is dat we eenvoudig niet doen waarvan we achteraf beslist zouden willen dat we het niet gedaan hadden. Met andere woorden: doe niet iets waarvan u de gevolgen niet onder ogen wilt zien. „Als ik er zeker van zou zijn dat God me zou vergeven, en dat de mensen mijn zonde niet zouden kennen, zou ik me nog ervoor schamen te zondigen, omdat het in essentie zo minderwaardig is.”

(vervolg van blz 341)

2. Een ontvanger wordt ook gezegend met informatie en kennis. „Zij ontvangen kennis omtrent de bedoelingen en plannen van de Heer . . . ” (President McConkie.)
3. Wanneer iemand aan het altaar verzegeld wordt, ontvangt hij heerlijke zegeningen, macht en eerbewijzen als deel van zijn endowment.

De endowment is een uiterst belangrijke en veel-betekende zegening, en de Heer wil dat Zijn kinderen die het waard zijn, haar ontvangen. U zou allen met verlangen moeten uitzien naar de dag dat u uw eigen endowment zult ontvangen.

Heilige, niet geheime, zegeningen

De verordeningen van de tempel zijn zo heilig, dat zij niet open zijn voor de blik van het publiek. Zij zijn alleen toegankelijk voor hen die door

leven in gerechtigheid hiervoor in aanmerking komen. Ze worden verricht in speciaal voor dit doel ingewijde ruimten. Ze zijn zo heilig, dat het ons niet past ze buiten de tempel te bespreken. Tot hen die deze heilige verordeningen ontvangen en respecteren komen vele zegeningen, die zo nodig zijn voor hun verhoging. Deelnemen aan tempelwerk verschaft dynamisch, levendig en nuttig onderricht in evangelische beginselen, en de tempel is de aangewezen plaats voor overpeinzing en gebed. De tempel is een van de wereld afgescheiden heiligdom, een stukje hemel op aarde, en men dient waardig te leven, opdat men vaak naar de tempel kan gaan om zijn verbonden te vernieuwen. ○

* Zie Ies 93 van het ZHV-lesboek 1968-69, De tempel te Nauvoo en de hogere verordeningen.

(vervolg van blz 324)

soen en kuisheid, en ik smeeek alle leden van de Kerk, mannen én vrouwen, in hun levenswijze kuis en rein te zijn, en gehoorzaam te zijn aan de geboden en wetten die de Heer ons heeft gegeven. Uit al deze kleine gebeurtenissen in mijn leven heb ik een waarheids-beginsel geleerd, een uiting van de wijsheid van de Heer die nuttig is voor onze vordering op de weg naar volmaaktheid. Het doel van ons verblijf hier is de wil van de Vader te doen, zoals die in de hemel gedaan wordt, op de aarde gerechtigheid te bewerkstelligen, de zonde te bedwingen, boven onvol-maaktheden te staan en zo de heiligen en dienstknechten van de Heer op aarde te worden.

Al vroeg in het leven heb ik geleerd anderen lief te hebben en niet te oordelen, en steeds te proberen mijn eigen tekortkomingen te overwinnen. Maar ook heb ik geleerd, toen ik het handballen moest laten varen, de strijd te waarderen die anderen moeten voeren om vaste gewoonten af te leren.

Net zoals de slechte gewoonte van Junie iets aan haar waarde afdeed, doet het dragen van onfatsoenlijke kleren, dat misschien een futiliteit mag lijken, iets af aan de meisjes en jongens van de Kerk. Het bemoeilijkt nu eenmaal het vasthouden aan die eeuwige beginselen die wij allemaal moeten naleven, als we willen terugkeren tot de te-

genwoordigheid van onze Vader in de hemel.

Ik geef jullie mijn getuigenis. Ik weet dat God leeft. Ik weet dat Jezus Christus de eniggeboren Zoon van onze Vader in het vlees is. Ik geloof ten volle in de zending van de profeet Joseph Smith en van hen die na hem kwamen.

Ik weet dat wij de waarheid van het eeuwige Evangelie van Jezus Christus hebben; dit weet ik net zo zeker als ik weet dat ik leef. Als ik het niet wist, zou ik hier niet zijn en dan zou ik niets met dit werk te maken hebben. Maar ik weet het met elke vezel van mijn lichaam. God heeft het mij geopenbaard. Dat de Heer ons allen moge zegenen, bid ik nederig. ○

Zending voor twee weken

Voor de zoveelste keer waren er enkele jonge broeders die als junior-collega van de fulltime zendingen twee weken op zending gingen. Het waren er dit keer zes die in juli en augustus onder leiding van ouderling Gregory C. Skinner en ouderling Leonard M. Hawkes in Amersfoort gingen werken. Hierdoor kon men een groter gebied bestrijken en kon men meer contacten leggen.

Wij zijn erg dankbaar voor het voortreffelijke werk dat zij hebben verricht en voor hun gewilligheid een deel van hun vakantie te wijden aan werk voor de Heer.



Ruiters, Cornelis P.
Tesselschadestraat 127
Haarlem



de Jager, Michaël
Dingostraat 94
Nijmegen



Pechier, Stephen P.
Lienaardstraat 63
Geleen



Wins, Guy Roger
Koninklijkeaan 44
Antwerpen, België



de Jong, Adrianus C.
P. C. Hooftstraat 11
Maarsse



Lenders, Jean-Pierre
W. Eekelaersstraat 49
Antwerpen, België

VERTROKKEN:



Crooke, John B.
Provo (Utah)



Clark, Craig A.
Denver (Colorado)



Allen, John L.
Orem (Utah)



Goebel, Johan C.
Salt Lake City (Utah)



Kemker, Wilford R.
Salt Lake City (Utah)



Leeftang, Lourens
Salt Lake City (Utah)



Wright, Douglas L.
Austin (Texas)

AANGEKOMEN:



Armstrong Jr., Byron K.
Brigham City (Utah)



Baker, Wallace Glenn
Magreth (Alberta) Canada



Dawson, Val Wallace
Logan (Utah)



Elzinga, John James
Salt Lake City (Utah)



Elzinga, Selma R.
Salt Lake City (Utah)



Hepworth, Steven Frost
Burley (Idaho)



Jones, Richard Keeler
Salt Lake City (Utah)



Jongejan, John George
Salt Lake City (Utah)



Mortensen,
Andrew George
Idaho Falls (Idaho)



van Sooten, Jerry
Salt Lake City (Utah)



Stewart, David Franklin
Lawrence (Kansas)



Stinson, Brian Lee
Castro Valley
(California)



Summers, Jeffrey R.
Idaho Falls (Idaho)

HOUDT U OOK GEZINSAVOND? HOUDT U OOK GEZINSAVOND? HOUDT U OOK GEZINSAVOND?

HOUDT U OOK GEZINSAVOND?

HOUDT U OOK GEZINSAVOND?

De kracht van een volk ligt in de gezinnen met een gelukkig huwelijks- en gezinsleven. Evenals gelukkige gezinnen bestaan uit tevreden personen die een onbaatzuchtige en liefdevolle eenheid vormen, zo vormen tevreden en vreedzame gezinnen de progressieve, vreedzame gemeenschap; en groepen van zulke gemeenschappen een vreedzame en progressieve natie. Het voortbestaan van onze moderne beschaving hangt af van het bestaan van goed geordende, goed geleide gezinnen.

HOUDT U OOK GEZINSAVOND? HOUDT U OOK GEZINSAVOND? HOUDT U OOK GEZINSAVOND?

GEBURTENISSEN IN DE NEDERLANDSE ZENDING EN DE RING HOLLAND

GEDOOPT IN DE NEDERLANDSE ZENDING

Apeldoorn

Stomps, Cornelis Leonard Carl, 2 juli 1971

Assen

Blomsma, Johannes, 2 juli 1971
Blomsma-Mast, Jantje, 2 juli 1971
van Opijnen, Berend, 16 juli 1971
van Opijnen-Bennink, Hindrika, 16 juli 1971

Gent

Sivewright, Brenda Ann Marie, 10 juli 1971

Groningen

Kampings, Sjoerdina Harmanna, 30 juli 1971
Bodha, Leo Harinarain, 30 juli 1971

Haarlem

van der Worp, Johannes Cornelis, 18 juni 1971
Meijboom, Anna Elizabeth Geertruide, 13 augustus 1971

Harlingen

Rosenau, Burt Jeffrey, 16 juli 1971
de Vries, Jacob, 16 juli 1971

Hengelo

van der Vuurst, Hermina Aleida, 9 juli 1971

Maastricht

Pietersen, Eugene Frederik Joeseeph, 27 augustus 1971

Mechelen

Pardaen, Robert, 10 juli 1971

GEDOOPT IN DE RING HOLLAND

Amsterdam

de Bruijn, Anita Elisabeth, 6 juli 1971
van Langen, Cornelis Nicolaas Jozef, 22 juli 1971

Delft

van Berkum-Keljman, Johanna Janna Gerritje, 15 juli 1971

Dordrecht

Spaans, Lena, 13 juli 1971
Groenewolt-Hakin, Zenab, 29 augustus 1971

Den Haag

Boom-Werner, Anna Elizabeth Gertruide, 19 augustus 1971
Krisman, Hendrika Johanna, 19 augustus 1971
Mulder, Joop, 5 augustus 1971
Bakker, Klazina Johanna, 29 juli 1971

Rotterdam-Noord

Bouterse, Arie, 15 juli 1971
Bouterse-Sliedrecht, Jannie, 30 juli 1971
Nugteren, Huibertje, 30 juli 1971

Rotterdam-Zuid

Janssen, Georges Arthur, 26 augustus 1971
Janssen-van den Hoogen, Anne Elisa Fransisca, 26 augustus 1971

Vlaardingen-Schiedam

Bijlvo-c van Os, Maria, 26 augustus 1971
Rodenburg, Gerrit, 26 augustus 1971

VERHOOGING EN ORDERING IN HET PRIESTERSCHAP

Apeldoorn

Kloosterboer, Gerrit Roelof, leraar, 6 juni 1971

Heerlen

Stoffeks, Goswinus Augustinus, diaken, 4 juli 1971

Hengelo

Kabel, August, priester, 15 augustus 1971

Hilversum

Horst, Gerrit Jan, diaken, 1 augustus 1971

Nijmegen

Botter, Anthonius Hendricus, diaken, 13 juni 1971
Ramaekers, Gustaaf, leraar, 27 juni 1971

GEBOREN

Apeldoorn

Hullfman, Dennis Imaasi, 18 juli 1971
Mulder, Eliza, 20 juli 1971
Mulder, Joeri, 20 juli 1971

GEZEGEND

Heerlen

Stoffels, Winfred Willem, 4 juli 1971
Stoffels, Birgit, 4 juli 1971

Hilversum

Horst, Eric, 4 juli 1971
Horst, Gertjan, 4 juli 1971
Horst, Anнемieke, 4 juli 1971
Horst, Judith, 4 juli 1971

OVERLEDEN

Deventer

Groot Hulze, Gerrit, 4 juli 1971

Groningen

Lefrandt, Nora Louise Augustine Simons, 2 augustus 1971

GEHUWD

Apeldoorn

Vels, Jan Willem met Jacobs, Gonny, 6 augustus 1971

MUTATIES IN DE ZENDING

Gemeente Antwerpen

Gemeentepresidentschap:

tweede raadgever — Jean De Brie

Zondagsschool:

superintendent — Martin Van Gogh
assistent-superintendent — Louis Verheyen
assistent-superintendent — Leonardus Nolett
secretaris — Henri Bierkens

Zustershulpvereniging:

tweede raadgeefster — Albertina Nolett
secretaresse — Leonie De Baene

Jeugdwerk:

presidente — Elisabeth Vahle
eerste raadgeefster — Heldemari Van Steerteghem
tweede raadgeefster — Albertina Nolett

